

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · tercer període · sèrie C · número 161

Comissió d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència

Sessió 8, dilluns 28 de gener de 2019

Presidència de la I. Sra. Aurora Madaula i Giménez

TAULA DE CONTINGUT

Compareixença de Jaume Duch Guillot, director general de Comunicació i portaveu del Parlament Europeu, per a presentar el programa de treball del Parlament Europeu per al 2019 i informar sobre les properes eleccions

357-00142/12

3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Serikat
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 8 de la CAERIT

La sessió de la Comissió d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència (CAERIT) s'obre a les tres de la tarda i dotze minuts. Presideix Aurora Madaula i Giménez, acompanyada del vicepresident, Gerard Gómez del Moral i Fuster, i del secretari en funcions Ferran Pedret i Santos. Assisteix la Mesa el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Hi són presents els diputats Susana Beltrán García, David Bertran Román, Ignacio Martín Blanco i Blanca Victoria Navarro Pacheco, pel G. P. de Ciutadans; Francesc de Dalmasas i Thió i Anna Tarrés i Campà, pel G. P. de Junts per Catalunya; Rut Ribas i Martí i Ruben Wagensberg Ramon, pel G. P. Republicà; Esther Niubó Cidoncha, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Susanna Segovia Sánchez, pel G. P. de Catalunya en Comú Podem, i Santi Rodríguez i Serra, pel S. P. del Partit Popular de Catalunya.

Assisteix a aquesta sessió el director general de Comunicació i portaveu del Parlament Europeu, Jaume Duch Guillot, acompanyat del director en funcions de l'Oficina del Parlament Europeu a Barcelona, Sergi Barrera Perea.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Compareixença de Jaume Duch Guillot, director general de Comunicació i portaveu del Parlament Europeu, davant la Comissió d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència per a presentar el programa de treball del Parlament Europeu per al 2019 i informar sobre les properes eleccions (tram. 357-00142/12). Comissió d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència. Compareixença.

La presidenta

Bé, bon tarda. Donem inici a aquesta Comissió d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència.

En primer lloc, hauria de demanar als grups parlamentaris si tenen alguna substitució que hagin de..., no? (*Veus de fons.*) Ah, sí. Digui, senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Sí, jo mateix substitueixo el diputat Alejandro Fernández.

La presidenta

Gràcies. Sí, senyor Wagensberg?

Ruben Wagensberg Ramon

La diputada Rut Ribas, que encara no ha arribat, substituirà la diputada Mònica Palacín.

La presidenta

D'acord. Gràcies.

Compareixença de Jaume Duch Guillot, director general de Comunicació i portaveu del Parlament Europeu, per a presentar el programa de treball del Parlament Europeu per al 2019 i informar sobre les properes eleccions

357-00142/12

Bé, bona tarda. Avui la sessió de l'ordre del dia consta d'un únic punt, que és la compareixença del senyor Jaume Duch Guillot, director general de Comunicació i portaveu del Parlament Europeu, davant d'aquesta comissió per presentar el programa de treball del Parlament Europeu per al 2019 i informar-nos sobre les properes eleccions europees, que en el nostre cas coincideixen amb les eleccions municipals. Trobo que ja estem a finals de gener i crec que serà molt interessant poder escoltar el seu programa per al 2019.

Disculpi que, pels seus horaris, la seva agenda i la nostra agenda, com a comissió no hàgim pogut avançar..., l'havíem de fer abans, aquesta compareixença, però no l'hem pogut fer per aquesta incompatibilitat d'agendes. Ja saben vostès que normalment fem la comissió els dijous, i vam demanar a tots els grups parlamentaris si podíem traslladar-la a aquest dilluns a la tarda.

Avui hem comptat amb una sessió doble. Hem fet una jornada sobre el moviment europeu al Parlament, que crec que ha estat força interessant i que els membres d'aquesta comissió han pogut gaudir, i ara, doncs, entrarem en aquest punt de l'ordre del dia, on vostès ens presentaran aquest pla. I, a banda de tot el que ens ha de proposar, jo li proposaria si vol fer-nos esment d'aquestes eleccions europees, que jo crec que seran molt importants, tenint en compte tots els esdeveniments que estem patint a nivell d'Europa, i sobretot relacionats, bé, amb les eleccions i sent membres d'un parlament.

Així que, sense més, dono la benvinguda al senyor Duch i també a les persones que l'acompanyen, que formen part de la seva delegació com a representants del Parlament Europeu, i li dono la paraula. Molt benvingut i moltes gràcies.

El director general de Comunicació i portaveu del Parlament Europeu
(Jaume Duch Guillot)

Bé, doncs, en primer lloc, bona tarda a tothom. Moltíssimes gràcies, senyora presidenta, primer, per la seva invitació, per la invitació de la comissió parlamentària, i després per l'acollida. I moltes gràcies, per descomptat, a les diputades i diputats que assisteixen en aquesta compareixença.

La veritat és que per mi és un honor estar aquí avui, i ho volia dir públicament, perquè consti. En aquests bastants anys que ja fa que em dedico a la feina de comunicar i d'informar sobre el que fa la institució, el Parlament Europeu, com a portaveu –des de fa dotze anys–, he tingut oportunitat de fer compareixences similars en diferents parlaments de la Unió Europea, però la veritat és que mai havia tingut l'oportunitat de venir aquí, al Parlament de Catalunya. I, per tant, estic especialment content, satisfet, d'aquesta possibilitat, d'aquesta oportunitat.

I els agraeixo moltíssim, a més, que ho hagin fet efectivament ara, perquè, com vostè molt bé ha dit durant la seva introducció, estem a les portes de les eleccions europees, les eleccions que tindran lloc entre el 23 i el 26 de maig, i en el nostre cas, a casa nostra, el 26 de maig, efectivament coincidint amb unes eleccions municipals i amb unes eleccions també autonòmiques a diferents comunitats autònomes, de la qual cosa, diguem-ne..., els avantatges o els inconvenients, doncs, suposo que en algun moment també els podrem esmentar.

Aquestes eleccions –ho he dit aquest matí, i procuraré no repetir-me massa, però tampoc dir coses contradictòries amb el que he dit aquest matí, perquè sé que alguns dels membres d'aquesta comissió hi eren presents– són probablement les més importants de la curta història de la Unió Europea i del mateix Parlament Europeu. I, per tant, la possibilitat de parlar de tot això amb vostès, que són els representants de la ciutadania catalana, i poder d'alguna manera comptar també amb la seva pròpia cooperació o col·laboració amb el que és informar i assegurar-se de que la gent agafa consciència de la importància d'aquestes eleccions, doncs, per nosaltres, com a parlament europeu, evidentment, és un gran avantatge, és un privilegi.

Com deia aquest matí –en aquesta primera part aniré molt ràpid, o intentaré anar molt ràpid–, aquestes eleccions són especialment importants per una sèrie de motius, o com a mínim per tres motius diferents. El primer, perquè els ciutadans han d'escollir els seus representants a l'única institució que és escollida directament per ells, l'única institució europea que és escollida per sufragi universal; són les 705 persones que els hauran de representar durant cinc anys.

En segon lloc, perquè, en funció del resultat de les eleccions, qui presidirà la Comissió Europea, quin programa desenvoluparà, quines prioritats seran les que la ma-

teixa Comissió Europea discutirà i negociarà amb el Parlament Europeu per a la propera legislatura, doncs, dependrà del vot dels ciutadans i de les possibles majories que es puguin conformar, com a qualsevol altra cambra parlamentària.

I, en tercer lloc –i d'això també en parlaré una mica–, doncs, perquè queda clar que, amb aquestes eleccions europees, també hi ha una possibilitat, gairebé diria una obligació, d'escollir el model d'Europa que volem per als propers anys. Durant molt de temps..., jo recordo moltes eleccions europees a les quals en molts països els programes que es presentaven, doncs, no dic que uns fossin la còpia de l'altre, però eren sempre programes molt en la mateixa línia. Aquesta vegada pràcticament a tots els estats membres de la Unió Europea hi han forces polítiques que proposen receptes molt diferents per als propers cinc anys, i algunes d'aquestes receptes van, diria, una mica en contra del que era la línia política habitual de la Unió Europea. I, per tant, vol dir que la ciutadania tindrà la possibilitat no només d'escollir, diguem-ne, el tipus de polítiques que desenvoluparà la Unió Europea, sinó fins i tot la mateixa direcció o el sentit d'aquesta Unió Europea.

Com deia abans, el Parlament Europeu és l'única institució escollida directament per la ciutadania, i, a partir de l'elecció del Parlament, després és el Parlament qui escull el president o la presidenta de la Comissió. El Parlament és un parlament que ha guanyat molt de pes els últims anys. Des de l'entrada en vigor del Tractat de Lisboa, l'any 2009, la llista de competències legislatives del Parlament Europeu és una llista important. És molt difícil comparar parlaments, cada parlament té les seves especificitats. El Parlament Europeu té un problema, que és que no té capacitat d'iniciativa legislativa, però, en canvi, sí que és cert que després, com a cambra de representació de la ciutadania, doncs, té veu i vot en tot el que és l'aprovació de la immensa majoria de la legislació comunitària.

És un parlament, per tant, que té un impacte diari, real, en les nostres vides. Si féssim la llista –jo després els parlaré d'alguns temes– de tot el que el Parlament Europeu ha legislat els últims cinc, deu, quinze anys, doncs, vostès s'adonarien que pràcticament qualsevol cosa, diguem-ne, que té a veure amb el nostre dia a dia al final té com a punt de referència la legislació que ha estat aprovada directament pel Parlament Europeu o, després, pels parlaments estatals, o, en aquest cas, pel mateix Parlament de Catalunya, en el desenvolupament, en l'aplicació, en la transposició a la legislació nacional de les directives comunitàries.

És un parlament que d'aquí a pocs dies haurà de decidir si ratifica o no ratifica, per exemple, l'acord de divorci entre la Unió Europea i el Regne Unit. En principi sabem que, per la part continental europea, la posició està molt clara, molt més que per la part britànica, però tot i així hi ha un vot que ha de tenir lloc en el Parlament Europeu, que és el vot de ratificació d'aquest acord de separació del Regne Unit de la Unió Europea.

I és un parlament, per exemple, que ara, en aquest moment, ha començat ja a negociar amb els governs dels diferents estats membres a través del Consell de Ministres quants diners podrà tenir la Unió Europea el proper septenni 2020-2027, i, sobretot, en què es gastaran aquests diners, quines seran les prioritats de despesa de la Unió Europea.

Vostès, com a diputats, saben perfectament que els partits tenen els seus programes i que els governs tenen també els seus programes de treball, però després, a l'hora de la veritat, l'important és l'aprovació del pressupost, i, sobretot, la fixació de les prioritats, quants diners per a cada política. Bé, doncs, a nivell de la Unió Europea això evidentment també és així. En el moment en què aquesta discussió entri al Parlament i al Consell i quedi tancada i les dues institucions aprovin les perspectives financeres per als propers set anys sabrem exactament on estem posant les prioritats, o de quina manera estem ordenant aquestes prioritats.

Si arriben les eleccions europees, vol dir també que es tanca la legislatura. Una legislatura que va començar el juliol del 2014, que ha estat una legislatura compli-

cada des del punt de vista, diguem-ne, exogen, des del punt de vista extern. És la legislatura del Brexit, evidentment, que no estava previst el 2014. És la legislatura d'un canvi de política internacional molt important per part dels Estats Units, que sempre ha estat un soci, diguem-ne, tradicional de la Unió Europea i que en aquests moments té unes polítiques i unes prioritats molt diferents. És la legislatura en la qual també l'evolució política de països fronterers amb la Unió Europea, com Turquia o com Rússia, ha evolucionat. I és, evidentment, la legislatura també de la crisi en el nord d'Àfrica i de tot el que això ha produït, per exemple, des del punt de vista de les grans migracions i de l'acolliment de refugiats.

Però, en paral·lel, és una legislatura que ha estat jo crec molt eficaç i molt rica en matèria justament de tramitació i d'aprovació de legislació europea. Ja els ho dic, podríem fer i podríem distribuir una llista molt llarga, però sí que em permetré com a mínim esmentar alguns d'aquests temes. El primer, probablement un dels més importants, la signatura i la ratificació pel mateix Parlament de l'acord de lliure comerç amb el Canadà, que és un dels acords més importants que han estat signats aquests anys. Com deia aquest matí, ja són setanta, els acords que la Unió Europea ha ratificat amb diferents estats del planeta. El mes passat, al desembre, el Parlament va ratificar també l'acord amb el Japó, que és un acord molt important. El mes vinent, si tot va bé, es ratificarà també l'acord amb Singapur.

El fet de que en aquest moment siguin el Japó i Singapur els que estan, diguem-ne, en l'actualitat d'aquestes negociacions comercials vol dir que la Unió Europea també ha entès que els propers anys una part molt important de la relació comercial europea ha de passar per Àsia, pel Pacífic, i no només pels socis tradicionals o habituals dels països europeus.

És la legislatura en la qual s'ha aprovat també la nova legislació comunitària en matèria de treballadors desplaçats, i això és molt important –és un dels elements probablement més importants de la millora de la política social europea aquests últims anys–, al final, per seguir, diguem-ne, una màxima que jo crec que tots hi podem estar d'acord, que és que al mateix treball, el mateix salari, sigui quin sigui el país en el qual es treballi. És a dir, que les persones que van a treballar a altres països siguin pagades en aquests països al mateix nivell salarial dels ciutadans nacionals d'aquell país, i no que es creï un *dumping* social que consisteixi en pagar-los menys. Primer, perquè se'ls perjudica a ells clarament, i, segon, evidentment també perquè això d'alguna manera crea conflicte amb la mateixa força laboral del país hoste.

S'ha aprovat legislació sobre protecció de dades, el que se'n diu GDPR, que és la llei més avançada del món en aquest àmbit. De fet, és la primera llei que inclou, per exemple, el dret a l'oblit, és a dir, el dret a que les nostres dades siguin esborrades d'internet, si considerem que cal que sigui així. Una llei que, a més, en aquest moment està obligant les grans plataformes, les grans plataformes americanes, a canviar la manera de relacionar-se amb els internautes europeus. I una llei que està també jo crec començant a servir de punt de referència per a legislacions similars en altres països, en països tercers.

És la legislatura de l'acord de París contra el canvi climàtic, un acord en el qual la Unió Europea va jugar un paper fonamental. La Comissió Europea va ser una de les grans negociadores d'aquest acord en un moment en què alguns països que havien d'assumir o que haurien pogut assumir aquesta responsabilitat no ho van fer o no ho van fer plenament, però sobretot la Unió Europea és qui ha recolzat i qui potser podríem dir que ha salvat aquest acord una vegada la presidència Trump va anunciar la seva voluntat d'abandonar-lo.

Altres legislacions: protecció de productes europeus de qualitat –això té molta importància per tot el tema de la protecció d'indicació geogràfica de la Unió Europea, estem parlant de productes agrícoles, de productes locals i artesanals–; lluita contra la falsificació; legislació en matèria de recollida de dades per prevenir de-

lites de terrorisme o delictes greus en el cas de passatgers d'avió, sobretot per evitar que al final els ciutadans europeus s'hagin d'autoobligar a seguir la legislació americana, en comptes d'una legislació europea, que té molt més en compte el dret a la intimitat dels ciutadans; la directiva sobre serveis de pagament, que protegeix consumidors i empreses; la directiva sobre el *roaming*, que tothom coneix, és a dir, la reducció i pràcticament ja l'anul·lació de les despeses suplementàries que es paguen a les companyies telefòniques quan es viatja fora de l'estat en el qual s'ha obert el contracte telefònic –ara estem en la fase de discussió d'aquesta mateixa legislació però en matèria de dades–; la iniciativa per promoure el wifi gratuït en espais públics; la legislació europea que permet evitar el que se'n diu «*geoblocking*», és a dir, que la gent tingui dret a consumir els mateixos productes, per exemple, els mateixos productes audiovisuals, sigui quin sigui el país en què estigui en aquell moment, i que les companyies no li tanquin la porta a drets que té en el seu país i que, en canvi, no tindria en un altre país; i, després –i en podria fer una llista molt llarga i, per tant, aquí ho deixaré–, totes les normes en matèria de protecció de medi ambient, algunes ja tancades, com per exemple la primera norma comunitària per a la reducció de la utilització de plàstics, fonamentalment el que se'n diu «*plàstics d'un sol ús*», i que ha de venir complementada, els propers mesos, amb altres mesures específiques.

Es deuen haver adonat –no és cap secret– que la major part d'aquestes normes són normes que cap estat pel seu compte hagués pogut posar en marxa, o que, si ho hagués fet, doncs, ho hagués fet amb una eficàcia molt més limitada que fent-ho alhora i de la mateixa manera per als vint-i-vuit estats membres.

Queden encara quatre mesos fins a les eleccions, queden encara també tot un seguit de sessions plenàries –quatre sessions plenàries d'una setmana i dues sessions de dos dies. Queden encara també en el calendari d'aprovació del Ple del mateix Parlament Europeu un centenar de dossiers legislatius. Sincerament, jo no crec que tots aquests projectes siguin aprovats a temps, en alguns casos perquè faltaria, diguem-ne, el temps pràctic per fer-ho, i en d'altres perquè no hi ha i potser no hi haurà un acord amb el Consell de Ministres, que, com vostès saben, és l'altra branca legislativa, cosa que vol dir –i ara els ho explicaré– que en alguns casos el Parlament posposarà la votació fins a arribar a l'acord amb el Consell, i això, per tant, ja no podrà ser fins al principi de la propera legislatura; en altres casos potser el Parlament el que decidirà és votar en tot cas per fixar la posició del Parlament, i, per tant, començar la negociació amb el Consell després de les eleccions, amb la nova legislatura, però ja sobre la base d'una primera lectura votada per la institució.

Les prioritats per a aquests propers mesos, abans de que es tanqui la legislatura, són, d'entrada, com he dit abans, evidentment, el vot final de ratificació de l'acord sobre el Brexit.

Intentar tancar la reforma del reglament de Dublín, és a dir, la reforma de la legislació europea en matèria d'asil, en matèria d'acollida de refugiats. La Comissió va presentar una proposta que el Parlament va considerar bona. El Parlament i la Comissió pensen que aquesta proposta permetria evitar el que va passar el 2015, quan una sèrie d'estats membres van dessolidaritzar-se dels països que van haver d'acollir la major part dels refugiats que arribaven de Síria, però el Consell de Ministres fins ara no ha trobat un acord intern, i, per tant, aquest dossier està paralitzat per la banda dels estats membres, no pas per la banda del Parlament, però fins que ells o arribin a un acord o a un mandat de negociació amb el Parlament, doncs, això no podrà tirar endavant.

Com els deia abans, l'aprovació dels pressupostos per als propers set anys... Sé que fa unes setmanes el representant de la Comissió Europea a Barcelona, el senyor Ferran Tarradellas, va comparèixer en aquesta mateixa comissió per donar-los-en totes les dades. He vist les actes, i la veritat és que em sembla que els va explicar tot

el que es podia explicar i potser fins i tot una mica més, i, per tant, jo sobre aquest tema no en parlaré, entre altres coses perquè segurament ho faria molt pitjor i perquè, a més, la competència parlamentària no és la mateixa que la de la Comissió en aquest tema.

En tot cas, el Parlament Europeu, en la seva posició sobre com s'hauran de gastar els diners de la Unió Europea els propers set anys, té molt clares les prioritats. La primera és una prioritat quantitativa. La Comissió Europea ha elaborat un pressupost que representa l'1,1 per cent del PIB de la Unió Europea per als propers set anys. El Parlament Europeu pensa que aquesta quantitat seria insuficient, que caldrà augmentar-la fins a arribar a l'1,3 per cent. Això vol dir que quan acabi la negociació probablement ningú haurà tingut raó, no serà ni l'1,1 ni l'1,3, serà una xifra probablement a mig camí de totes dues.

Per què? Doncs perquè si no hi ha un real augment dels recursos de la Unió Europea ens podem trobar que totes aquestes polítiques noves, que són les que cada vegada interessin més a la ciutadania, les polítiques en matèria d'ajut a la gent jove, mobilitat, programes contra l'atur juvenil, programes de promoció de la investigació, de la recerca, creixement, ocupació, lluita contra el canvi climàtic..., que aquestes polítiques quedin gairebé sense finançament perquè una part molt important dels diners continuï anant a les polítiques tradicionals de la Unió Europea, que són la política agrícola, la política comercial o la política de pesca. Evidentment, són polítiques que s'han de defensar, ningú diu que s'hagi de disminuir el nivell de subvenció d'aquestes tres polítiques, però... Per tant, vol dir que si per exemple ara ens volem ocupar de les coses que acabo d'esmentar, o si volem començar a desenvolupar una autèntica política migratòria europea, un principi de política de defensa i de seguretat europees, doncs, s'hi hauran de posar diners nous, no es podrà fer sobre la base del repartiment dels diners existents.

D'aquí a les eleccions caldrà també aprovar la reforma de la política agrícola comunitària, i aquest és sempre un tema molt complicat, molt delicat, però que té una gran repercussió social. S'hauria d'aprovar, però en aquest moment no sabem..., perquè, com passa amb el tema de Dublín, el Consell de Ministres no troba en el seu si consens necessari sobre la nova reglamentació comunitària en matèria de propietat intel·lectual, el que se'n diu «*copyright*», que és un tema que està movent moltíssima gent, que estan movent les plataformes, que estan movent els internautes... Tots hem vist anuncis, per exemple, en els canals de YouTube, que ens diuen que d'aquí a unes setmanes, segons el que faci el Parlament Europeu, internet desapareixerà. No és exactament el que passarà, però, en tot cas, tot i que efectivament el Parlament ja està també preparat per votar, hi insisteixo, ens passa una mica el mateix que passa amb el tema de la migració i l'asil, que necessitem que hi hagi també una proposta d'acord per part del Consell de Ministres.

Altres temes són la reducció del CO₂ dels cotxes, la directiva sobre la qualitat de l'aigua o el reglament comunitari per protegir les persones que denuncien casos de corrupció –el que en anglès es diu *whistleblowers*, és a dir, la gent que s'ha de sentir protegida per poder denunciar coses que, sense aquesta protecció, són molt difícils de denunciar.

I després ja hi han una sèrie de temes en els quals donem per descomptat que no hi haurà acord amb el Consell de Ministres; per exemple, un de molt important, que és la Blue Card, és a dir, la targeta que hauria de permetre la posada en marxa d'un sistema d'entrada de migració legal en el si de la Unió Europea, una mica el que seria a nivell europeu el que tots coneixem com la Green Card en el cas dels Estats Units. I una peça fonamental, que és la de la conciliació entre la vida professional i familiar, sobre la qual sí que hi acaba d'haver un acord entre les tres institucions, i, per tant, el Parlament Europeu ho podrà aprovar les properes setmanes. Això ho van veure vostès, segurament, reflectit en els mitjans de comunicació la setmana passada.

Els temes que no es tanquin, lògicament, estaran a l'agenda dels primers mesos de la nova legislatura. Una legislatura en la qual fonamentalment la feina tindrà a veure amb aquesta posada en marxa d'una autèntica política d'immigració legal de la Unió Europea. Completar una cosa en la qual ja s'ha avançat bastant aquests últims anys, que és la creació d'una unió energètica de la Unió Europea, que inclogui un accés més fàcil a l'energia; és un tema que a nosaltres, aquí, no ens sembla en principi massa important, però hi ha països de la Unió Europea que tenen una dependència energètica de fonts exteriors –per exemple, tots els països que depenen del gas rus– que lògicament tenen una preocupació molt més alta que la nostra sobre les possibilitats de millorar la seguretat d'aquest accés. Noves mesures contra el canvi climàtic, noves mesures en matèria de polítiques socials i drets dels treballadors, i noves mesures per acabar de construir el mercat digital i de telecomunicacions de la Unió Europea.

Bé, només tots aquests temes i només el fet de que aquests diputats i diputades que sortiran escollits de les eleccions europees són els que hauran de negociar i aprovar tot això, doncs, ja hauria de dir-nos que aquestes eleccions al Parlament Europeu són unes eleccions importants, com poden ser-ho les eleccions a qualsevol altre parlament, a qualsevol altre nivell.

Però hi ha, com deia abans també, una segona raó, que és la possibilitat de que, en funció de qui guanyi o de quin tipus de majoria es construeixi en el Parlament Europeu, es pugui escollir un o un altre candidat a la presidència de la Comissió Europea. La senyora representant de Junts per Catalunya, en la discussió sobre la meua compareixença, va fer un llistat de temes sobre els quals vostès volien que jo informés. Un d'aquests és precisament el tema dels *Spitzenkandidaten*, que és una paraula horrible, sobretot si no s'està parlant en alemany, però que ha quedat, diguem-ne, ja com oficialitzada com una de les paraules clau de la *jerga* comunitària, que és el que podríem traduir pels candidats principals, és a dir, aquelles persones que es presenten no a ser diputades al Parlament Europeu, o no només a ser diputades al Parlament Europeu, sinó que es presenten per ser escollides després, pel mateix Parlament, com a presidenta o com a president de la Comissió Europea.

Això és fruit de la reforma del Tractat de Lisboa de l'any 2009, que té un article, l'article 17.7, que diu molt clarament que el Consell Europeu proposa al Parlament el candidat a presidir la Comissió Europea i que el Parlament Europeu l'elegeix, és a dir que, *mutatis mutandis*, fa com es fa a molts altres llocs, o com es fa aquí. En aquest cas, és el president del Parlament de Catalunya qui, després d'escoltar els grups parlamentaris, fa una proposta. En el cas europeu, és el Consell Europeu..., és a dir, són els caps d'estat i de govern els que, una vegada vist quin és, diguem-ne, el panorama dintre del mateix Parlament Europeu, hauran de proposar al Parlament Europeu la candidata o el candidat a ser escollit president de la Comissió, sabent que després, si hi ha majoria, aquesta persona sortirà escollida, i, si no hi ha majoria, no. Com que, evidentment, cap cap d'estat o de govern té cap interès en perdre una votació al Parlament Europeu, doncs, això vol dir que no es farà mai una proposta de candidatura que ja no se sàpiga prèviament que compta amb aquesta majoria.

Això el 2014 va donar lloc a molt de debat. Els caps d'estat i de govern van considerar que el Parlament Europeu estava interpretant aquest article d'una manera massa favorable al mateix Parlament. El Parlament va contestar que aquesta interpretació no era la més favorable, sinó que era la més democràtica, és a dir que el que és lògic és que la presidència de la Comissió reflecteixi el resultat de les eleccions europees, que és el que, de fet, diu l'article 17.7 del tractat.

I, per tant, tot i que hi va haver un estira-i-arronsa i tot i que hi va haver tota una discussió molt complicada durant diverses setmanes, és cert que al final el Consell Europeu va fer l'única cosa que podia fer, que és proposar al Parlament Europeu la

candidatura de la persona que ja prèviament el mateix Parlament Europeu havia dit: «És aquesta persona, qui serà escollida, i cap altra», que va ser, lògicament, qui és ara president de la Comissió Europea, el senyor Jean-Claude Juncker, perquè era el candidat..., no perquè era el candidat del grup que va guanyar, en tot cas, del grup majoritari, sinó perquè era el candidat d'una coalició de grups que va decidir que ell havia de ser president de la Comissió Europea.

Què passarà el 2019? Evidentment, hi torna a haver caps d'estat i de govern que passen missatges i diuen que això que va funcionar el 2014 potser no funcionarà el 2019. Jo d'això els en puc parlar tant com convingui. El que sí que els puc dir és que ara per ara gairebé totes les famílies polítiques europees han escollit ja els seus candidats oficials a la presidència de la Comissió Europea; en alguns casos, escollint una sola persona; en dos altres casos, escollint dues persones, una dona i un home –com el cas dels Verds i com el cas de l'Esquerra Unitària Europea–, sabent que ho han de fer per principi de paritat, però que després, entre aquestes dues persones, sempre n'hi ha una que durant la campanya agafa un paper més principal que l'altra.

El Partit Popular Europeu, el Partit Socialista Europeu, el Partit dels Verds, el partit del que es diu l'Europa reformista i conservadora també han escollit ja els seus candidats. En aquest últim cas, és molt interessant, perquè és un partit que no és un partit necessàriament proeuropeu o prointegració europea; és el partit al qual pertanyen, en aquest moment, per exemple, els conservadors britànics. El fet que hagin acceptat jugar el joc i presentar una candidatura, doncs, d'alguna manera també amplia la base i amplia la legitimitat d'aquest procés.

I el partit polític europeu que en aquest moment encara no ha pres una decisió és el partit ALDE, el partit dels liberals i demòcrates europeus, que té un congrés d'aquí a uns dies, el 8 i el 9 de febrer a Berlín, i estem una mica a l'expectativa, perquè, com vostès probablement saben millor que jo, aquest partit encara no ha decidit si aquesta vegada presentaran candidats a la presidència de la Comissió Europea o si buscaran una fórmula alternativa, que és la de presentar candidats, diguem-ne, principals en el Parlament Europeu, però sense especificar quin d'aquests candidats seria realment el candidat a la presidència de la Comissió Europea.

Això ho fan –bé, ja sé que després tot això consta en acta, però no és cap secret– per facilitar la possible acomodació d'altres noves forces polítiques en el seu propi grup parlamentari, fonamentalment el moviment polític creat pel senyor Macron, pel president de la República Francesa. De tota manera, les altres famílies europees també han de decidir si acceptaran debatre o si acceptaran, diguem-ne, discutir amb els liberals europeus sobre la presidència de la Comissió Europea, en el cas que aquesta família política, els liberals, no determinin, no escullin de manera clara quina és la persona que presenten per ser president de la Comissió Europea si hi ha una majoria dintre del mateix Parlament.

Bé, hi ha un tercer element, del qual he fet també esment aquest matí, o sobre el qual m'he estès una mica més aquest matí, pel qual aquestes eleccions són importants, i és el fet que, probablement com a resultat dels anys de crisi que la Unió Europea i que la societat europea han viscut durant aquest últim termini, i lligat a l'augment de la desconfiança generalitzada en les institucions –no només en les institucions europees, sinó en les institucions en general o a la classe política–, tots hem vist que els partits euroescèptics o els partits que podríem denominar «populistes», tot i que això a vegades no se sap ben bé què és el que engloba, doncs, són partits que han anat guanyant algun terreny. No vol dir que siguin partits que abans no existissin i ara sí; aquests partits ja hi eren. Jo fa molts anys que soc al Parlament Europeu. Quan jo vaig arribar, per exemple, el Front Nacional ja tenia representants al Parlament Europeu. Per tant, la presència de l'extrema dreta o de les dretes extremes a la cambra parlamentària europea no és cap novetat, ha estat així des de

fa uns trenta anys, però sí que és cert que els últims anys ha crescut i que potser –potser– en les properes eleccions creixerà una vegada més.

Però aquest context, diguem-ne, negatiu dels últims anys no necessàriament ha de fer que no siguem optimistes, perquè hi han tota una sèrie de dades que jo crec que serveixen per aclarir una mica el context en el qual vivim. La primera és que els últims sis anys la Unió Europea està creixent econòmicament. El dèficit ha baixat de manera generalitzada. L'atur es torna a situar en els nivells previs a la crisi del 2007-2008: la xifra d'atur global de la Unió Europea, el 6,7 per cent, és la xifra més baixa des de l'any 2000. Evidentment, hi ha països, com el nostre, on aquesta xifra és molt més alta, però hi ha països on l'atur, purament i simplement, no existeix.

La confiança ciutadana acompanya aquest redreçament econòmic. Segons el CIS, en el cas espanyol –desembre del 2018–, la Unió Europea, amb un 5,3, i el Parlament Europeu, amb un 5,1, són les institucions que mereixen més confiança als ciutadans, més que les institucions nacionals, més que el Govern espanyol o que els parlaments o els governs autonòmics. Jo crec que aquesta és una dada interessant, perquè posa les coses també en una certa perspectiva. El 68 per cent dels ciutadans europeus pensen que formar part de la Unió Europea els beneficia; el 62 per cent considera que la Unió Europea és positiva per a les seves vides, i el 66 per cent diuen que votarien quedar-se en un referèndum similar al del Regne Unit.

Com he dit aquest matí –i en això no m'estendré–, hi ha un efecte Brexit molt clar en aquestes xifres. No és només el resultat de la millora econòmica. Millora, hi insisteixo, més clara en alguns països que en uns altres –dir el contrari seria intentar autoenganyar-nos–, però sí que és cert que, al mateix temps, veure què vol dir intentar sortir o sortir de la Unió Europea ha fet que molta gent, sobretot molta gent de països que no eren euroescèptics però que tampoc eren massa, diguem-ne, euròfils –Dinamarca, Suècia, Finlàndia, els Països Baixos–, doncs, ciutadans d'aquests països, hagin canviat de posició d'una manera molt evident veient el que els estava passant als britànics.

Dit això, les preocupacions no són les mateixes país per país: a França preocupa el terrorisme internacional; a Grècia preocupa l'atur; a Malta o a Itàlia preocupa la immigració il·legal; a la República Txeca preocupa la immigració il·legal –no en tenen, però els preocupa molt–; a Espanya, per exemple, el que més preocupa és el terrorisme, el terrorisme internacional, la lluita contra l'atur, evidentment, i els temes relacionats amb el medi ambient.

Hi ha un tema també, sobre el qual no m'estendré ara, en aquest moment, que és la tendència d'alguns governs de la Unió Europea cap al que ells mateixos anomenen «democràcia il·liberal», que no deixa de ser una contradicció en si mateixa, perquè si és *il·liberal* probablement no és democràcia. Però sí que els vull fer esment d'una cosa important, i és que darrere d'aquests governs hi han societats, hi han societats que no només els voten, sinó que comparteixen aquesta manera de veure les coses. I, de fet, les enquestes ens diuen que en alguns països de la Unió Europea gairebé la meitat de la població considera que la qualitat de la democràcia en els seus països no és l'element principal o no és la prioritat, i que estan disposats a prioritzar el benestar per sobre de la democràcia o de la qualitat democràtica.

Això està passant en aquest moment en alguns països de la Unió Europea, i, per tant, vol dir que possiblement els propers anys veurem la creació –i jo espero que sigui així– d'un binomi Europa-democràcia que vulgui dir que, com més integració europea, més protecció de la democràcia, i que, en canvi, probablement, com menys protecció europea, més possibilitats de que es desenvolupin aquestes, diguem-ne, noves tendències d'organització de la societat que eren impensables fa uns anys.

Dit tot això, quin Parlament Europeu tindrem a partir de la propera legislatura? Més o menys, sabem com seria el Parlament Europeu si les eleccions fossin

demà. De fet, no només «més o menys», ho sabem amb una certa, diguem-ne, concreció. Lògicament, el que no sabem és com evolucionaran les coses els propers quatre mesos, però sí que hi han algunes línies que jo crec que més o menys estan clares.

La primera és que serà un parlament en el qual hi continuarà havent una majoria de forces polítiques, diguem-ne, europeistes, si es pot resumir d'aquesta manera.

La segona és que serà un parlament molt més fragmentat: serà la primera vegada en la història del Parlament Europeu que les dues grans famílies polítiques, la família democristiana popular, per un costat, i la família socialista o socialdemòcrata, per l'altre, juntes, estaran per sota del 50 per cent dels escons, és a dir que el que era una majoria gairebé automàtica des de l'any 1979 deixarà d'existir.

Això vol dir, per tant, un parlament més complicat, en el qual el Grup Liberal i Demòcrata, que ja era molt important, en aquesta legislatura probablement encara ho serà més, perquè sense aquest partit no hi haurà possibilitat de construir una majoria amb populars i socialistes. Però fins i tot vol dir que segurament, tot i així, caldrà encara un quart grup polític, i, per tant, anem a un parlament en el qual s'hauran de construir –jo crec que és el que succeirà, però tampoc no ho puc assegurar– majories, diguem-ne, constitucionals europees sobre la base de quatre famílies polítiques europees, que serien: populars, socialistes, liberals i verds. Coalicions que després, evidentment, en temes concrets poden fluctuar i poden agafar altres grups parlamentaris, però que en els temes fonamentals, en els temes de caràcter més, podríem dir, constitucional del futur de la Unió Europea, hauran de ser obligatòriament aquests.

Per exemple, l'elecció del president de la Comissió Europea serà molt difícil que tingui lloc si no és sobre la base d'un acord d'aquestes quatre forces polítiques, i potser encara d'algú més, cosa que reforça la posició del Parlament, perquè vol dir que qualsevol d'aquestes forces pot utilitzar un cert dret de veto i fer que no hi hagi majoria suficient per escollir una candidatura que no tingui realment el recolzament d'aquesta majoria parlamentària.

Hi haurà més diputats de forces euroescèptiques, de forces euròfobes, de forces, diguem-ne, antieuropees, sigui ultradreta o sigui ultraesquerra? Sí, probablement hi haurà aquest augment, però aquest augment s'ha de posar en un context particular, que és el context nacional. No se'n veu un augment generalitzat; se'n veu un augment jo diria a tres o quatre països, en dos d'ells –Itàlia i França– amb un component quantitatiu important.

En el cas italià, el que més, perquè la Lega passarà de tenir vuit o nou diputats a tenir-ne molts més, probablement podrien situar-se en una vintena. Cinque Stelle..., però Cinque Stelle és un moviment molt complicat, que no necessàriament hem de col·locar en aquest lloc, i, de fet, ells mateixos encara estan una mica en la discussió de amb quina part de l'hemicicle seuran a partir de la propera legislatura, però molt probablement no en l'extrem dret, en el qual estan asseguts en aquest moment, perquè no voten com voten, diguem-ne, els seus veïns d'escó, i, per tant, això tindrà una correcció bastant visible.

Estem parlant de l'AfD a Alemanya, que és un partit que, en principi, seguint les enquestes, puja en escons. Estem parlant d'un cert augment de l'FPÖ a Àustria, i, des de fa uns dies –i això vostès ho segueixen millor que jo–, doncs, estem parlant també de la possibilitat de que hi hagi diputats d'alguna força parlamentària similar en el cas espanyol.

Però hi ha països en els quals hi haurà menys diputats euròfobs dels que hi havia fa cinc anys. Als Països Baixos la situació és millor ara que fa cinc anys; a Dinamarca la situació és millor ara que fa cinc anys; a Hongria, malgrat el que es veu, doncs, la situació també és una mica millor que fa cinc anys. I en el cas de França fa cinc anys va guanyar l'extrema dreta; per tant, si aquesta vegada no guanyés, això seria una millora també important, i si guanyés, doncs, no seria un augment, seria la ratificació del que ja hi havia.

Òbviament, això també s'haurà de veure a la llum de si hi haurà Brexit o no, i d'això també, si volen, en parlarem ara. Si hi ha Brexit, una part important d'aquests augments queda compensada pel fet que sense representació britànica se'n va un partit extremadament antieuropeu o molt hostil contra la Unió Europea, que és el UKIP, i se'n van també els conservadors britànics, que han anat evolucionant, aquests últims anys, des de posicions més o menys moderades fins a posicions cada vegada més antieuropees. És a dir que pràcticament una quarantena de diputats d'aquest sector, per entendre'ns, o d'aquests sectors, desapareixerien pel sol fet del Brexit. Si no hi ha Brexit, doncs, aquests diputats evidentment, els haurem de..., aquests o un nombre similar potser els haurem de tenir en compte.

En tot cas, jo crec que aquest és l'element important, i jo no sé si els mitjans de comunicació ho reflectiran les properes setmanes: per mi la clau no està en la quantitat, és a dir, la clau no està en l'augment del nombre d'aquests diputats, sinó que la clau està en la capacitat d'aquests diputats d'organitzar-se entre ells. És a dir que si la situació és com ara, que estan distribuïts entre tres grups parlamentaris diferents més uns quants que estan al que aquí seria el grup mixt però que allà ni tan sols és grup –és a dir, diputats individuals, sense grup–, doncs, això vol dir que aquesta força d'alguna manera es dispersarà, i, per tant, tindrà molt poca eficàcia. Si aquests partits aconseguïen passar de tres grups a dos grups, lògicament tindran molta més força, sobretot perquè segurament un d'aquests grups contindrà forces polítiques que estan en els governs dels seus països, com és el cas italià, com és el cas austríac.

Per descomptat que si aconseguïssin formar tots el mateix grup parlamentari, això tindria conseqüències. Jo crec que això és molt difícil, perquè tot i que tenen elements comuns, també tenen elements molt diferencials, i no tothom, diguem-ne, té les mateixes prioritats ni tampoc la mateixa manera de veure les coses. Però és cert que numèricament, ja avui, si aquestes persones estiguessin totes en el mateix grup parlamentari, doncs, això seria pràcticament el segon número de la cambra, i després de les eleccions molt clarament ocuparien aquesta posició.

Per tant, hi insisteixo, aquí hi han dos temes importants, a part dels números o de les xifres que es donaran a conèixer la nit de les eleccions: un és capacitat de coordinació d'aquestes forces polítiques –com més gran sigui aquesta capacitat, més gran serà el seu impacte real en el treball de veritat del Parlament, que no és anar a fer discursos al Ple, sinó que és tota la tramitació legislativa en comissió parlamentària, ponències, etcètera–, i l'altre element és quines coalicions seran possibles per aprovar aquesta legislació comunitària sabent que, en principi, les enquestes ens diuen que necessitarem coalicions molt àmplies. Per tant –i aquí ho deixo–, queda clar que són els ciutadans els que amb el seu vot decidiran sobre el nivell de complexitat i el nivell de representativitat del proper Parlament Europeu.

Em queden dos temes, intentaré ser molt ràpid. El primer és què estem fent de cara a les eleccions europees perquè la gent prengui consciència de la importància d'aquestes eleccions, i el següent, que també va ser citat en el moment d'aprovar la meva compareixença, on estem en el tema del Brexit, tot i que sobre aquest últim tema jo els donaré la informació que tinc, però no esperin que els aclareixi el que passarà, perquè en aquest moment no ho sap ningú, i sobretot no ho saben els que ho han de decidir.

Quina campanya d'informació està fent el Parlament Europeu? Cada vegada que arriben les eleccions europees, la Mesa del Parlament Europeu mandata l'Administració, fonamentalment la meva direcció general, la de Comunicació, per posar en marxa una campanya d'informació cívica, és a dir, per ajudar la ciutadania a saber de l'existència de les eleccions europees, de la data d'aquestes eleccions i de l'interès que aquestes eleccions han de tenir per a tota la ciutadania. És un deure de la mateixa institució que..., en el cas d'eleccions nacionals moltes vegades no és ne-

cessari –a les autoritats nacionals no els cal, diguem-ne, explicar a la ciutadania el perquè de les seves pròpies eleccions nacionals–, però en el cas del Parlament Europeu sí que cal, per moltes raons, entre d'altres, que això encara per a molta gent és molt nou.

Quins són els objectius d'aquesta campanya? Tradicionalment, que la gent entengui la importància real de les eleccions; proporcionar als mitjans de comunicació les dades, els fets, els elements que els permeten presentar les eleccions i les campanyes; lluitar contra la desinformació... La desinformació és una cosa que, de fet, sempre ha existit en el context europeu. Hi insisteixo, jo ja fa molts anys..., i, com jo, molta més gent que treballa en les polítiques de comunicació de la Unió Europea..., sempre hem hagut de batallar contra falses informacions, contra *fake news* sobre els temes europeus. De fet, part del Brexit s'explica pel fet de que durant molts i molts anys els ciutadans britànics han estat sotmesos a aquest tipus, diguem-ne, d'informació de baixa qualitat o simplement de desinformació.

I, després, l'últim objectiu d'aquestes campanyes és ajudar els partits europeus i els partits nacionals a mobilitzar la ciutadania. I dic «ajudar» perquè aquesta, evidentment, no és la tasca de la institució. La institució com a tal no és responsable, per exemple, del percentatge de participació o del percentatge d'abstenció, de la mateixa manera que els serveis de comunicació o els lletrats del Parlament de Catalunya no podrien ser mai responsables del percentatge de participació en unes eleccions catalanes. Però sí que és cert que el que tenim és, diguem-ne, aquesta obligació d'informar la ciutadania i que sabem que com millor es faci aquesta tasca, o com més ciutadans tinguin informació de qualitat sobre el sentit de les eleccions europees, més fàcil serà mobilitzar-los. I, per tant, hi ha, efectivament, una correlació entre la nostra feina i aquesta possible mobilització de l'electorat.

En el cas del 2019, de les properes eleccions europees, l'estratègia de comunicació que hem desenvolupat, hi insisteixo, com a mandat directe de la Mesa de la cambra, que és una mesa en la qual estan representats gairebé tots els grups parlamentaris del Parlament Europeu, és una estratègia que es basa en tres o quatre coses que em semblen interessants.

La primera és intentar fer... –com dir-ho?–, intentar sobretot intensificar aquesta política d'informació respecte a la part de la societat que acostuma a votar menys, però que al mateix temps són gent que es consideren, naturalment, diguem-ne, ciutadans europeus. Això gairebé a tots els països vol dir fonamentalment la gent jove o la gent molt jove, és a dir, la gent entre divuit i vint-i-cinc anys. Són la gent que històricament ha participat menys en les eleccions europees, però, al mateix temps, són la gent que hi surt guanyant més o hi surt perdent més en funció de com funcioni la mateixa Unió Europea.

Això s'ha vist molt clar, per exemple, també en el referèndum del Brexit: el 70 per cent dels joves britànics volien quedar-se a la Unió Europea, però la major part de joves britànics no van votar, i, per tant, aquest 70 per cent no va pesar. I el resultat d'això és que per una curta majoria, però en tot cas majoria, van guanyar els que en volien marxar, probablement gent que tenen vint, trenta, quaranta anys més que aquests que s'hi volien quedar. En les últimes eleccions europees va votar el 27 per cent de la gent jove.

Segon, una campanya europea..., jo no diria proeuropea, però sí una campanya europea, és a dir, una campanya d'informació que permeti entendre el que la Unió Europea és i no és, i el que la Unió Europea fa o no fa i per què no ho fa.

Una campanya descentralitzada, perquè els ciutadans de la Unió Europea, com he dit abans, no tenen tots les mateixes prioritats ni les mateixes preocupacions. Per tant, no és el Parlament Europeu el que ha de decidir de què se'ls parla; són els ciutadans els que ens han de dir de què volen que se'ls parli, i això implica una campanya no només en la qual s'escolta, sinó sobretot una campanya que s'adapta a aquestes diferents realitats socials nacionals.

I una campanya interinstitucional, és a dir, una campanya que no la pot fer de cap de les maneres *només* el Parlament Europeu, sinó que s'ha de compartir, que s'ha de compartir amb la Comissió Europea, que s'ha de compartir amb el Comitè de les Regions, amb el Comitè Econòmic i Social Europeu, i que, de fet, s'ha de compartir amb tothom qui hi vulgui participar, des del punt de vista cívic, no des del punt de vista polític partidari –aquestes són les campanyes electorals dels partits polítics–, però sí des del punt de vista, diguem-ne, de la participació de la societat civil organitzada.

Amb dos fronts de comunicació i d'activació importants: un més tradicional, que és la feina amb els mitjans de comunicació, assegurar-nos que els mitjans poden seguir la campanya i poden fer la seva feina, i l'altre, diguem-ne, en aquesta línia de compartir, que és el fet de que aquesta vegada hem buscat aliats, aliats que poden ser qualsevol tipus d'entitats socials, que poden ser els sindicats europeus, que poden ser les cambres de comerç europees, que poden ser les federacions d'estudiants d'universitats, és a dir, tota una sèrie –i en tinc aquí la llista, si després algú hi està interessat–, diguem-ne, d'entitats a nivell europeu que fins al 2014 no se sentien en la necessitat de fer aquesta feina i que de cara al 2019, per les raons que siguin –cadascú les seves–, doncs, consideren que s'han de mobilitzar per, al mateix temps, ells mobilitzar l'electorat europeu.

I un últim element –potser el més interessant– és que per primera vegada hem posat en marxa també un mecanisme d'activació de la ciutadania. És a dir, el que hem fet és obrir la campanya a la gent individual, gent que poden participar o bé purament i simplement anunciant que votaran o bé que es poden, diguem-ne, comprometre a fer més coses: convèncer més gent de la importància d'anar a votar, participar en esdeveniments europeus, compartir materials via les seves pròpies xarxes socials... És a dir, una xarxa de voluntaris, una xarxa de multiplicadors, que són gent que tenen en comú, cadascú des de la seva ideologia i cadascú des de les seves preocupacions i prioritats, l'interès, diguem-ne, que les eleccions europees siguin un autèntic procés participatiu.

En aquest moment hem arribat a unes cent cinquanta mil persones, que s'han inscrit en aquesta campanya, que en anglès es diu «This time I'm voting» –aquesta vegada voto–, i d'aquestes cent cinquanta mil persones, doncs, més o menys el 10 per cent són gent que realment s'activa, és a dir, estem parlant de quinze mil persones que, d'una manera o d'una altra, ens estan ajudant a eixamplar la caixa de ressonància d'aquesta campanya.

Si convé, després els puc donar més detalls sobre els productes d'aquesta campanya: les diferents aplicacions a internet, les *websites*, el fet de que estem intentant donar prioritats als exemples pràctics, és a dir, aconseguir que la gent sàpiga realment de què estem parlant quan parlem de la Unió Europea, no només les grans polítiques o les grans discussions ideològiques, sinó els elements concrets de la nostra vida quotidiana que depenen de la legislació europea o que depenen de la manera com s'executen els pressupostos europeus al voltant nostre, a la ciutat on vivim o al país on vivim.

I, després, evidentment, la feina que farà, que està fent, la nostra oficina a Barcelona. Com he dit abans, és una campanya molt descentralitzada, i, per tant, les oficines en els diferents països –en aquest cas, també a Barcelona–, doncs, tenen una autonomia bastant gran a l'hora de decidir com aplicar els principis d'aquesta campanya i sobretot com utilitzar els productes, les plataformes, els mecanismes, les eines que utilitzarem les properes setmanes perquè la gent sàpiga que hi han eleccions europees i perquè la gent se senti motivada per participar en aquestes eleccions.

Coincideixen, efectivament, amb unes eleccions municipals. Això pot tenir una part positiva o pot tenir una part negativa. La part positiva, vist des del meu punt de vista, és que, evidentment, la participació pujarà; per tant, la nostra oficina sempre

podrà dir que ha fet molt bé la feina, tot i que, evidentment, tots sabem que això estarà lligat fonamentalment a la participació a les eleccions municipals. La part negativa és que normalment unes eleccions en tapen unes altres. Les eleccions generals, les eleccions catalanes, des d'aquest punt de vista, diria, són més complicades, per a unes eleccions europees, perquè són molt més polítiques, i, per tant, les tapen encara més. Jo penso que les eleccions municipals, tot i que evidentment tenen una càrrega política molt gran –i sé on soc i, per tant, sé en quin context parlo–, no deixen de ser unes eleccions que, d'alguna manera, també poden ser complementàries a les eleccions europees. Hi han molts temes en els quals hi ha una vessant municipal i una vessant europea.

Jo el que sí que penso és que, tot i que, evidentment, la participació aquí pujarà, també m'agradaria que no perdem de vista que les eleccions europees són un moment molt important per explicar la Unió Europea, per fer pedagogia de la mateixa Unió Europea. I, per tant, no ens hem de conformar amb el fet que, bé, la gent ja votarà. No, no es tracta només d'això; es tracta també d'aprofitar el moment perquè la gent tingui més informació i perquè la gent tingui més consciència de la importància d'aquesta votació.

I acabo, com els deia, amb el tema del Brexit, que és un tema no només molt complicat, sinó cada vegada més complicat. Com deia abans, ningú en aquest moment sap realment el que passarà, però sí que sabem que hi ha una data límit, que és el 29 de març, que és la data en la qual es compliran dos anys des de que els britànics van activar l'article 50 del OK Tractat. I, per tant, el 25 de març, sigui amb un acord o sigui sense acord, els britànics en principi surten de la Unió Europea.

És cert que les enquestes, totes, diuen que hi ha un augment del percentatge de britànics que en aquest moment estan a favor de la Unió Europea, però això políticament no vol dir masses coses, perquè, primer, no tenen un sistema de partits polítics que representi de manera fidedigna aquest augment, diguem-ne, de les ganes de quedar-se respecte a les del referèndum del 2016; segon, perquè no hi ha temps material, i, per tant, és molt complicat donar la volta a aquesta situació, i, tercer, perquè no sabem realment què és el que passaria si hi hagués un segon referèndum, i, sobretot, tampoc sabem sobre què seria aquest segon referèndum.

Perquè un segon referèndum no vol dir necessàriament repetir la mateixa pregunta de fa dos anys; un segon referèndum podria ser sobre moltes coses alhora: podria ser sobre quedar-se com estaven, o podria ser sobre quedar-se com la Unió Europea els digui que s'haurien de quedar després d'aquests dos anys de negociació, o podria ser sobre marxar però ja no sense dir per anar a on o per anar a fer què –que era el marxar de fa dos anys–, sinó que hauria de ser un marxar molt més específic, marxar com?: marxar per quedar-se a la unió duanera?, marxar per quedar-se al mercat interior?, marxar per tenir una relació com la que té el Canadà o com la que té Mèxic?, o com la que té Austràlia o el Marroc? És a dir, tot això, que en el seu moment no es va especificar, lògicament aquesta vegada sí que s'hauria de fer.

En tot cas, el que sí que sabem és que en aquest moment a la Cambra dels Comuns no hi ha cap majoria constructiva ni a favor de quedar-se ni a favor de marxar amb un acord, que el gran problema continua sent Irlanda i el tema del possible restabliment d'una frontera a Irlanda, que per als irlandesos i per a la resta de la Unió Europea és un tabú sobre el que no es pot fer cap marxa enrere, és una línia vermella absoluta. Estem vivint, en aquest moment, una guerra d'esmenes dintre del mateix Parlament britànic, de diputats que intenten canviar –i crec que és intel·ligent, però no sabem què és el que passarà– una mica la discussió, que la discussió no sigui entre marxar sense acord o marxar amb acord, sinó que la discussió sigui marxar amb acord o quedar-se.

No sabem si això al final ajudarà la primera ministra a fer pesar l'acord, és a dir, que gent que està en contra de l'acord però que vol marxar acceptaria aquest acord com a preu a pagar per poder marxar i per no quedar-se. Però tot això, hi insisteixo, aquests dies continua una mica flotant en l'aire en una guerra de nervis bastant evident i en la qual la mateixa Unió Europea no té gran cosa a fer excepte, malauradament, esperar que els britànics prenguin una decisió.

Hi ha un element important, que lliga amb les eleccions europees, i és què passarà si d'aquí al 29 de març els britànics decideixen demanar una pròrroga; no que decideixin quedar-se, perquè això no ho poden decidir, d'aquí al 29 de març, però sí que podrien decidir demanar una pròrroga –està prevista pel Tractat– per quedar-se, per exemple, un any més o uns mesos més, per acabar de negociar amb la Unió Europea.

Bé, evidentment, que ells demanin la pròrroga no vol dir que se'ls doni. Perquè se'ls doni cal la unanimitat de tots els altres estats membres, i els altres estats membres, si aquesta pròrroga es demana, el primer que demanaran és per a quant temps i per fer què, perquè si és per negociar, ningú sap què més es pot negociar; si és per fer un referèndum, doncs, caldrà saber de quin referèndum estem parlant, i si és per convocar eleccions, doncs, caldrà entendre molt bé què voldrien dir aquestes eleccions després, de cara al futur de la negociació amb la Unió Europea.

Tot això està pendent. El tema està en que si els britànics l'1 de juliol continuen sent membres de la Unió Europea haurien de tenir representació en el Parlament Europeu, no el 26 de maig. Aquesta és la data de les eleccions, però no és la data del final de la legislatura. La legislatura acaba el primer de juliol, el 2 de juliol comença la nova legislatura. Per tant, si ells continuen sent membres de la Unió Europea el 2 de juliol, lògicament, segons els tractats, haurien d'estar representats en el Parlament Europeu.

Però això vol dir, primer, que haurien d'organitzar eleccions –no sabem si tenen temps. Segon, que molts altres estats membres hauran de modificar la seva legislació, perquè s'ha canviat el nombre d'escons per redistribuir alguns dels escons britànics. Per exemple, en el cas espanyol es perdrien cinc escons que s'havien guanyat, però casos com el d'Irlanda són molt més complicats, perquè les circumscripcions s'havien modificat en funció del nombre d'escons uninominals que hi ha en aquest país.

En tercer lloc, si no tenen temps d'escollir ningú, podria passar que s'acabés havent d'acceptar que enviïn com a diputats europeus diputats del propi parlament nacional, com fan els nous estats membres quan arriben al Parlament Europeu fins que hi ha eleccions europees, és a dir, diputats de la seva cambra nacional que també fan de diputats europeus durant una temporada, però –i per mi aquest és el tema més complicat– no està clar, primer, que el Parlament accepti això: no tothom pensa de la mateixa manera sobre la legalitat d'un parlament europeu que funcioni sense representants britànics si els britànics són membres de la Unió Europea, però políticament tampoc està clar que hi hagi una majoria de diputats europeus que acceptin que els diputats britànics, que potser seran diputats durant tres mesos, o sis mesos, o nou mesos, participin en decisions tan importants com qui serà el president de la Comissió durant cinc anys o en la distribució dels càrrecs de responsabilitat dintre del mateix Parlament Europeu, seguint una proporcionalitat que canviaria completament el dia que els britànics deixessin de ser membres de la Unió Europea.

Ho deixo aquí. Lamento haver parlat una mica més del temps que havia previst, però he intentat ser exhaustiu en els temes que vostès havien plantejat en la petició de compareixença. I, per descomptat, estaré més que content i satisfet de complementar això en funció de les seves pròpies intervencions i preguntes.

Moltíssimes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Duch. Bé, jo crec que parlo per tots si dic que ens ha resultat una..., s'ha estès tres minuts després de l'hora, que era el límit màxim que normalment fan els compareixents, però crec que ha estat molt interessant. I em sembla que, com vostè ha dit, aquestes eleccions europees són unes de les més importants des de la formació de la Unió Europea, crec que ens ha quedat clar, perquè hi han molts temes que ens interessin i ens involucren.

Bé, ara passarem a la ronda d'intervencions dels grups parlamentaris. Com sempre, saben que té fins a deu minuts cada grup parlamentari –en el cas del Subgrup del Partit Popular, fins a cinc minuts. Començarem pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula el senyor David Bertran.

David Bertran Román

Molt bé. Gràcies, presidenta, i moltes gràcies, senyor Jaume Duch, per ser avui amb nosaltres i per la seva interessant compareixença per parlar-nos sobre les eleccions al Parlament Europeu del proper maig, unes eleccions que nosaltres també pensem que seran clau per al futur de tota la nostra societat i que cal dotar de la importància i la responsabilitat que mereixen.

Voldria, doncs, fer-li algunes preguntes que m'han anat venint a la ment mentre anava parlant, que serien les següents. Un tema que pensem que és interessant de fomentar seria el del vot dels residents comunitaris, que és una característica que té el Parlament Europeu, que la gent que no és nacional d'un país però que hi resideix, doncs, pot votar per aquestos representants d'aquest país on resideix perquè el representin al Parlament Europeu. Llavors, seria com podem fomentar-ho i com podem ajudar-hi.

Una segona pregunta seria com connectar millor la feina que fa el Parlament Europeu amb els parlaments nacionals i regionals, què es podria fer en aquest sentit, donat que és una de les característiques, també, de l'entramat institucional de la Unió Europea, a partir del Tractat de Lisboa, que els parlaments, sobretot els parlaments nacionals, prenen un rol molt més important i més destacat en el conjunt de la política europea.

Una altra pregunta seria sobre la possibilitat de circumscripció única, que per a aquestes properes eleccions evidentment ja no hi arribem, però és un tema que sempre ronda i que mai s'acaba de materialitzar, i nosaltres pensem que seria un element interessant per a fomentar aquesta representació més enllà del que són les claus nacionals.

I la darrera pregunta seria, doncs, després de que vostè ens hagi explicat tot el treball que desenvolupa el Parlament Europeu en matèries tècniques –tema de migració, tema de canvi climàtic, etcètera–, què és el que succeeix perquè la ciutadania no vegi que la gran majoria de la legislació precisament –diuen alguns experts que fins a un 80 per cent– ve de la Unió Europea i, en concret, del Parlament Europeu, en el seu procés de codecisió amb el Consell, però on el Parlament Europeu té una importància cabdal.

Dit això, i aprofitant que és vostè aquí, també crec que és interessant comentar quin és la situació de Catalunya en relació amb el conjunt de la Unió Europea. Perquè aquí jo crec que vivim uns moments transcendents, també, i que s'interrelacionen molt bé amb el que està succeint a nivell europeu i a nivell mundial. Hi ha una frase que és bastant explicativa de la situació en la que ens trobem, que és la següent: «La Unió Europea és un club d'estats decadent, i caldria fer un referèndum per veure si una majoria de ciutadans vol quedar-s'hi o en vol marxar.» Aquestes paraules, que bé podrien ser de Marine Le Pen, doncs, no ho són. Van ser pronunciades així per en Carles Puigdemont el novembre del 2017.

Aquestes declaracions, juntament amb les falses expectatives que el nacionalisme ha venut als seus votants ja des de fa molts anys, van fer que del juliol al novembre

del 2017 la confiança cap a la Unió Europea d'aquells catalans que volien la secessió d'Espanya caigués substancialment, com mostrava un article d'anàlisi d'*El País* a finals del novembre d'aquell mateix any, la qual cosa, evidentment, ens marca una forta preocupació, sobretot de cara a aquests propers comicis de maig.

Perquè, què és la Unió Europea, realment? La Unió Europea, sobretot, pensem que ha estat un gran projecte polític, probablement el millor dels darrers cent anys, que ha garantit una pau de forma extraordinària, en una situació en la qual..., doncs, tots la coneixem bé, del principi del segle XX, on hi havia hagut dues guerres mundials, hi havia hagut una quantitat ingent de morts, milions de morts. I aquest projecte, que ha anat evolucionant amb els anys i que va començar sent una simple unió comercial pel que fa al carbó i a l'acer, ara és una entitat política altament evolucionada, basada en la cooperació i la solidaritat, que ha fet possible aquest progrés social i econòmic del conjunt de la ciutadania.

Podríem, doncs, esmentar coses que són bàsiques i que potser a vegades es donen per fetes, com la lliure circulació de béns, serveis, capital i persones, o sigui, el fet que jo, per exemple, o qualsevol altra persona nacional d'un estat membre pugui desplaçar-se a un altre sense necessitat d'un passaport, d'un visat, i que pugui fer turisme o cercar treball en igualtat de condicions que qualsevol altra persona. Això comencem a veure ara, per exemple, amb el cas del Brexit, que no és una cosa tan evident, i que hi han moltes persones catalanes que han viatjat per establir-se al Regne Unit, tenint una idea d'establir-s'hi i desenvolupar-hi el seu projecte de vida, i ara es veuen en aquesta incertesa de què succeirà, i el mateix per a molts britànics que resideixen a Espanya.

A més, també tenim aquesta absoluta llibertat de comercialització de béns, que permet que els nostres productors puguin comerciar sense aranzels, sense témer les barreres no tarifàries, que hi hagi un mercat comú, vaja, i que, per exemple, doncs, jo, que soc de Lleida..., els que són ramaders i agricultors de la província puguin comerciar amb França o..., bé, fins ara amb el Regne Unit, sense cap tipus de problemàtica.

També caldria destacar el paper que han tingut la Unió Europea i les seves institucions pel que fa a la gestió de la crisi financera que va començar el 2008, perquè és important recordar que aquella crisi va derivar en una crisi de deutes sobirans i va fer que molts estats membres estiguessin a punt de fer fallida, però va ser el Banc Central Europeu, amb altres mecanismes –va ser clau la frase de Mario Draghi, «*Whatever it takes*», que es faria tot el que fos necessari per a mantenir l'estabilitat financera de l'euro–, el que va establir aquest sistema financer i va fer que les primes de risc es reduïssin de forma molt substancial.

Per als que són més joves, projectes com l'Erasmus o el Cos Europeu de Solidaritat són exemples molt concrets de polítiques de la Unió Europea de les que «disfrutem» i que ens obren un ventall de possibilitats per formar-nos i créixer personalment. Però va molt més enllà, i al final els joves «disfrutem» tant de la llibertat de moviment general com del comerç de béns, etcètera.

Segurament aquesta Unió Europea encara pot ser objecte de millores de funcionament, i el cas de la migració, de la gestió dels fluxos migratoris, n'és una. I és veritat que aquests fluxos migratoris són necessaris, tenim una població molt envellida i la natalitat és molt baixa; el que succeeix és que hi ha d'haver una gestió conjunta, entre tots, perquè tots ens en puguem beneficiar.

El que està clar és que la Unió Europea s'enfronta a greus amenaces, tant a l'interior com a l'exterior. I veiem que a l'exterior, en aquest món on hi ha actors cada cop més potents que promocionen un mode de civilització diferent al nostre, un món on la democràcia liberal europea, basada en la igualtat, la llibertat, la tolerància i la justícia social..., que per a ells no són primordials, i que supediten aquests designis a aquestes elits oligàrquiques o líders autoritaris. Veiem que hi ha una disposició

a competir de forma descarnada tant des del punt de vista polític com econòmic, i aquí la Unió Europea es manté com una illa de democràcia liberal.

A l'interior, però –i vostè ho ha comentat molt bé–, és on veiem que la nostra partida més immediata s'està jugant, i és que han tornat a ressorgir aquests moviments que creïem que eren propis del passat però que ara són ben presents, com són el nacionalisme i el populisme. Partits com el Front Nacional, el UKIP, Alternativa per a Alemanya o la Lega han cultivat la llavor de l'identitarisme i la demagògia com a respostes a unes problemàtiques que probablement han estat reals per a moltes persones que ho han passat molt malament durant la darrera crisi. En base a això, els han venut falses esperances i han aconseguit capitalitzar la seva atenció mediàtica.

La seva actuació ha estat caracteritzada per la idea del retorn a la vella tribu, així com el foment de l'odi contra tot aquell que fos diferent pel que fa a origen, religió o condició de gènere. Aquests elements han atret molta gent, en gran mesura per la seva força visceral i per les solucions curterministes que ofereixen, i que suposadament han de fer tornar les societats a l'esplendor de temps pretèrits.

El cas paradigmàtic ha estat el del Brexit. El cas del Brexit va ser una utilització de la demagògia molt gran pel que fa a polítics com Nigel Farage, del UKIP, que, com es comentava aquest matí a la sessió del Consell Català del Moviment Europeu, deia que tot el que es contribuïa per part del Regne Unit a la Unió Europea, tots aquests 350 milions d'euros, si no ho recordo malament, anuals, en cas que hi hagués aquesta separació es destinarien íntegrament al sistema sanitari públic del Regne Unit, i, per cert, després, quan es va donar, el dia posterior al referèndum, la votació favorable a la secessió, va dir de forma molt cínica, en una entrevista de televisió, que la xifra que deia el que Brusselles els robava als britànics cada any, doncs, no era certa i que, bé, en qualsevol cas (*l'orador riu*), haurien de ser posteriorment els polítics els que decidissin com es prioritzarien aquests diners. Aquestes proclames populistes, doncs, ja sabem que tenen el seu correlat en contradites molt pròximes.

La Unió Europea ha aconseguit aquesta gran pau i aquesta prosperitat que comentàvem gràcies a aquesta neutralització de la retòrica populista i nacionalista que era ben present a principis del segle XX. Malauradament, doncs, veiem que aquí a Catalunya els que han governat el conjunt de la ciutadania han optat per continuar defugint les seves obligacions i han optat per desenvolupar una retòrica i unes polítiques populistes que ens han portat a una situació de conflicte mai vistes en el període democràtic.

Veiem amb gran preocupació com els líders del secessionisme han agitat les masses venent una quimera que ha servit per tapar la seva incapacitat per a desenvolupar polítiques públiques i un projecte comú de societat, i que ha acabat desembocant en un conflicte social que ja fa temps que ha arribat a uns punts de violència intolerables en democràcia.

La presidenta

Senyor Bertran, ha exhaurit el seu temps.

David Bertran Román

Molt bé. Doncs, dit això, només m'agradaria dir que, senyor Duch, ens posem a la seva disposició per a fomentar la mobilització ciutadana de cara a aquestes properes eleccions, per a explicar el projecte de la Unió Europea, el que entenem els liberals, i barrar el pas als extremistes, que volen, ara, destruir la Unió des de dins.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Bertran. Ara és el torn del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula la senyora Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Sí; gràcies, presidenta. Gràcies, senyor Duch, per la seva compareixença; també al senyor Barrera i a les persones que l'acompanyen. La veritat és que ha estat un plaer, escoltar la seva exposició, ben exhaustiva, sobre les perspectives de cara al proper Parlament Europeu, i també aquest repàs que ha fet de la legislació europea que s'ha tramitat durant aquesta legislatura. Ens sembla que coses com aquesta són les que apropen les institucions i apropen la ciutadania, també, que tingui ganes de participar d'aquestes decisions.

La primera pregunta que li plantejava era obligada, tot i que vostè ja s'hi ha referit. Tenia a veure precisament amb com, des de la seva institució, s'està treballant per promoure aquesta participació a les properes eleccions. Vostè, com deia, ja s'hi ha referit, però no m'ha quedat clar si, de la mateixa manera que a les últimes eleccions vam poder, per exemple, presenciar, veure un debat de tots els supercandidats, els *Spitzenkandidaten*..., si tindrem l'oportunitat també, en aquestes eleccions, de tornar-ho a veure, perquè ens sembla que seria de les coses que podrien, doncs, estimular molt més aquesta participació perquè ens permetés com a mínim superar el 50 per cent.

Perquè som conscients que, potser més enllà de l'estratègia de comunicació i d'informació de la institució, la participació vindrà molt motivada, doncs, per les qüestions que més siguin objecte de debat o que les diferents opcions polítiques representin i es facin seves les preocupacions de la ciutadania en aquest àmbit. Però no és menys cert que aquesta informació és essencial sobretot quan parlem de debats i institucions que normalment queden molt lluny o queden fora del circuit habitual de la ciutadania, de televisions, de premsa, o, en qualsevol cas, si no es tracta d'una crisi o d'un conflicte, que aleshores sí que surten més.

Des del meu grup, en cap cas, evidentment, qüestionem els avantatges de la pertinència a la Unió Europea. Queda fora de discussió que en el món de la globalització precisament necessitem dotar-nos de governs o de models de governança el més amplis i forts possible per afrontar reptes mundials que depassen cada cop més les fronteres territorials, ja sigui la resposta al canvi climàtic o la seguretat en un sentit ampli, la defensa del model de protecció o benestar social davant les transaccions comercials o financeres, les migracions, etcètera, però sí que sovint tenim dubtes i qüestionem un determinat model de governança on sovint els estats segurament pesen més del que voldríem, o fins i tot les polítiques que s'hi prenen, les quals, doncs, evidentment, som conscients, també, que depenen d'una determinada majoria o de determinades majories polítiques.

I, per tant, nosaltres no caurem en menystenir la importància de moltes de les consecucions de la Unió Europea, perquè seria injust, i, per tant, reconeixem el lideratge de la Unió en la lluita contra el canvi climàtic, com vostè explicava perfectament, en les polítiques de transició energètica, en la defensa de les llibertats i de la democràcia o en l'ajut al desenvolupament, etcètera. Però de la mateixa manera que sí que hem vist passos de gegant en alguns àmbits no mancats de dificultats –per exemple, el pas al mercat únic, aquesta unió econòmica i monetària, amb la posada en funcionament del semestre europeu, com a mesura d'integració de la governança econòmica–, sí que trobem a faltar molts avenços en la integració d'un autèntic pilar social europeu.

Ho dic sovint: de la mateixa manera que hem acceptat, ja amb bastanta normalitat, que la Unió Europea limiti el dèficit dels estats al 3 per cent, ens preguntem..., o voldríem una Unió Europea que imposés als estats una determinada obligació de mínima inversió social. Per exemple, doncs, que els estats haguessin d'invertir un 6 per cent en educació –per què no? Aquesta segurament seria la Unió que ens acostaria encara més.

Que aprofités el semestre europeu, que amb els anys ha anat integrant indicadors socials..., que en fes avaluació, que probablement es fa, però que, a més a més, fossin

vinculants. Que hi hagués un salari mínim europeu, o que es treballés per nivells de benestar equiparables, que haguessin de convergir a l'alça entre els diferents estats... Ens sembla que això serien passos en positiu.

L'altre dia també rebíem amb satisfacció la notícia –que vostè també n'ha parlat– del desbloqueig d'aquesta directiva de la conciliació laboral i familiar, que contindria permisos de paternitat i maternitat homologables –quatre mesos, dos dels quals intransferibles i remunerats. I entenem que aquests són els passos en la bona direcció cap a una Europa social, igualitària, que reforça des del nostre punt de vista aquesta confiança de la ciutadania en el projecte europeu.

Perquè és evident que potser de les coses que probablement més han fet retrocedir la confiança en les institucions comunitàries, almenys en els països europeistes com el nostre, són les polítiques d'austeritat derivades de la darrera crisi del deute o de la crisi financera. I potser també és aquesta confiança en aquest caràcter progressista del projecte europeu el que pot haver contribuït a l'auge de les forces polítiques d'extrema dreta, doncs, que vostè ha repassat, populistes, euròfobes o euroescèptiques que tenim al nostre entorn i fins i tot podem tenir també al nostre país, no? Que segurament són forces que poden treure un rèdit d'imatges, segurament falses o injustes, en relació amb la Unió Europea, però que sí que són reals en el terreny de les percepcions ciutadanes, no?, d'una Europa que es pot creure que dona l'esquena o que no ha estat prou propera a les preocupacions de la ciutadania.

I, per tant, aquí parlaria més de la seguretat en un sentit ampli, de la por, de la incertesa respecte al present o el futur; d'aquest món de les desigualtats, de l'exclusió laboral, social, fins i tot de la precarietat laboral, no?, o sigui, potser a nivell macroeconòmic estem molt millor que fa uns anys, però, en canvi, sí que les desigualtats van en augment, no? I, en definitiva, ens demanarien una política europea molt més decidida en la dotació d'oportunitats de progrés.

I per això sí que cal, evidentment, voluntat política, calen majories de progrés europeistes no només al Parlament, sinó també en els diferents estats membres que integren el Consell Europeu, que, com vostè deia, doncs, encara pesa molt, potser pesa massa, i polítiques que en definitiva puguin plantar molta més cara potser al model més populista de Trump, que malauradament coneixem, o oferir un model econòmic i social alternatiu a moltes potències asiàtiques on els drets del treballador, el sistema de protecció o la sostenibilitat del planeta, doncs, queden segurament en segon terme. Jo crec que Europa..., el nostre grup considera que té moltes més banderes i que és referent, efectivament, és referent al món, però s'ha de poder preservar.

I és veritat que mentre el pressupost de la Unió Europea sigui de poc més de l'1 per cent, doncs, difícilment podrem tenir aquestes polítiques socials europees que alguns voldríem, no?, però això té a veure amb aquesta negociació del marc financer pluriennal dels propers anys.

D'altra banda, pel que fa a la política migratòria i la gestió de les fronteres, sí que hem tingut també la sensació que la Unió Europea està a vegades més centrada en el reforçament del Frontex, del control de fronteres exteriors, però potser li ha mancat valentia política per afrontar el repte de l'acollida dels demandants d'asil, o, en tot cas, no ha estat una resposta o una política europea davant d'aquest repte, sinó que ha estat una suma de respostes, algunes millors –i penso en Alemanya–, i altres, doncs, més desgraciades. Però, efectivament, això també depèn probablement més del Consell i no del Parlament Europeu, i aquí també voldríem segurament un parlament més fort, que tingués més capacitat decisòria en segons quins temes rellevants, no?

També hem trobat a faltar més cooperació amb aquests països d'origen tant de la immigració com dels conflictes, i ens preguntem, doncs, com des de la Unió Europea, o fins i tot concretament des del Parlament Europeu, es podria ajudar governs com el Govern espanyol, que estan disposats a facilitar aquesta acollida i que estan demanant, en definitiva, eines i suport per dur-ho a terme. Perquè ens sembla que

davant, com deia, d'aquest auge de l'extrema dreta, dels populismes en molts països, inclòs el nostre, doncs..., precisament és com reforcem aquest pilar social, com reforcem aquesta resposta europea a molts reptes que són compartits.

Per tant, només agrair-li de nou la compareixença. Dir que des del nostre grup ens sembla que efectivament el Parlament Europeu hauria de tenir cada cop més força, perquè fa una bona feina, que segurament és l'única institució que representa el sufragi universal. I, per tant, tot el que sigui avançar per superar el dèficit democràtic que encara hi puguem haver, per avançar cap a una Europa molt més supranacional, doncs, serà garantia de proximitat de la ciutadania amb les institucions.

I, finalment, només una pregunta. No sé si ha fet referència a la possibilitat de les llistes transnacionals, que em sembla que va ser una oportunitat perduda. Sí que li volia demanar si ens poguéssim aclarir una mica què va passar i si hi ha oportunitat, doncs, de reprendre-ho de cara al futur.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Niubó. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Té la paraula la senyora Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Sí; moltes gràcies, senyor Duch, per la compareixença. Nosaltres coincidim amb la seva formació que Europa i els estats membres s'hi juguen molt, en aquestes eleccions europees, però ens agradaria compartir una mica també amb vostè el diagnòstic de per què tornem a arribar a unes noves eleccions europees amb aquests dubtes i aquests neguits sobre la real implicació i comprensió per part de la ciutadania del que és la Unió Europea, quan ja portem portem unes quantes eleccions europees.

En el nostre cas, i sent com som un espai d'origen municipalista, sí que voldríem reflexionar una mica sobre la coincidència de les eleccions europees amb unes eleccions municipals, en el cas de Catalunya, o autonòmiques, en el cas d'altres comunitats de l'Estat, i veure com realment es poden retroalimentar, aquests dos processos, no? Segurament una de les raons que explicaran que hi hagi major participació a les eleccions europees aquest any és que la gent anirà a votar el seu alcalde o alcaldessa i que probablement li costarà poc posar una altra papereta a dins del sobre. Però això no ha d'amagar la reflexió que ha d'haver-hi darrere, de per què segueix havent-hi aquest distanciament, aquesta decepció o aquesta poca implicació en el que passa més enllà de l'entorn immediat.

Nosaltres creiem que la pregunta també ha de ser, doncs, què poden fer les ciutats i els pobles per Europa, però també què pot fer Europa per les ciutats i pels pobles, pel que seria la política de proximitat, la que la gent troba en el seu dia a dia i en el seu entorn quotidià, o sigui, com aconseguir que allò que es decideix a tants milers de quilòmetres realment tingui implicacions en la vida directa i quotidiana de les persones. Nosaltres en diem «municipalitzar Europa», que bàsicament vol dir portar aquelles institucions llunyanes al dia a dia de la gent.

Potser llavors ens estalviaríem..., no ho sabem, però potser si s'hagués fet abans ens hauríem estalviat coses com el Brexit, perquè ara estem parlant molt de les conseqüències del Brexit, de com implementar el Brexit, però hem deixat de parlar de per què es va donar el Brexit, i segurament aquesta és la reflexió que hauríem de portar a la resta dels estats.

Nosaltres creiem que les institucions europees i el Parlament Europeu haurien de fer un pas endavant clar, molt clar, en com prioritzen posar les persones, els barris, els pobles i les ciutats al centre de les seves polítiques; com la Unió Europea, a través del Parlament, legisla a favor de les persones i no a favor de les multinacionals o no a favor dels grans estats i dels tractats de lliure comerç, que no necessàriament respecten la sobirania dels pobles, ni la sobirania energètica, ni la sobirania alimentària, ni

moltes altres de les sobiranes que nosaltres reclamem per a la proximitat a la ciutadania; com des del Parlament Europeu es pot impulsar, realment, o donar èmfasi a la Carta europea d'autonomia local; com s'aposta des d'aquestes institucions per la democràcia local, per la democràcia propera; com es defensen les ciutats que estan fent apostes valentes i clares per la remunicipalització de serveis, per posar els béns comuns, els béns públics i les polítiques públiques per davant, enfront dels interessos dels grans lobbys, de les grans multinacionals, que tenen una incidència a la Unió Europea i al Parlament Europeu molt més alta de la que poden tenir les ciutats, des de la seva petita capacitat d'actuació.

Sabem que hi han sospites i que hi ha com molt de fum i molta boira al voltant de com incideixen els lobbys dintre dels diferents grups parlamentaris europeus, i ens agradaria veure com el Parlament està treballant per frenar aquesta imatge de capacitat d'incidència des dels despatxos, des dels passadissos, i no tant des de la ciutadania.

Ens sumem a algunes de les coses que s'han dit: com des del Parlament Europeu es podrien blindar els drets socials. És a dir, la crisi d'emergència de l'habitatge que estem vivint a Catalunya i a la resta de l'Estat és una crisi de drets, és una emergència social, i no veiem que la Unió Europea i el Parlament estiguin entomant aquesta crisi, per exemple, de l'habitatge que tenim. És a dir, com es pot fer una campanya per unes eleccions europees aquí sense realment entomar quines són les preocupacions immediates de la gent.

Creiem que una de les coses que han provocat la desafecció –i també li volíem preguntar com el Parlament Europeu hi vol donar resposta– és efectivament la crisi dels refugiats. Quan se'ns va venir a explicar com era el pressupost pluriennal que es presentava, bàsicament es tornava a invertir en Frontex, en la política de control de fronteres, i en evitar que la gent arribi –demà passat tenim una sessió de l'Intergrup pels Drets Col·lectius dels Pobles, on parlarem dels esclaus a Líbia. Com el Parlament Europeu està plantejant les seves relacions bilaterals amb aquells països als quals enviem les persones que busquen asil a Europa i que els tenen en unes condicions que vulneren clarament els drets humans?

També com el Parlament Europeu pot obligar els seus estats perquè realment tinguin credibilitat, aquelles polítiques que es fan des d'Europa, i que realment la gent senti que serveix d'alguna cosa, el que decideix una instància com el Parlament Europeu. Per exemple, donar seguiment i pressionar per l'acompliment de les quotes en l'acollida de refugiats, que és una de les coses en què des de la imatge d'Aylan fins ara hem vist molt pocs avenços, més enllà de les declaracions polítiques.

També en relació amb una mica la realitat que estem vivint aquí. O sigui, el fet de que des del Govern de l'Estat estiguin bloquejats dos vaixells que haurien d'estar salvant vides perquè es diu que des d'Europa no es dona suport a aquells estats que acullen els refugiats... O sigui, és un contrasentit tant per part de les instàncies europees com per part del Govern, que ara mateix està impedit que se salvin vides mentre es tenen «barcos» bloquejats al port. Creiem que el Parlament ha de tenir més capacitat d'incidir en que realment la Unió Europea sigui una resposta per a la vida digna d'aquestes persones, que busquen millorar la seva vida aquí, i que no només es posicioni tan fortament políticament quan parlem de Veneçuela, sinó que també s'hi posicioni quan parlem de la crisi d'altres països, que està provocant aquestes onades de refugiats.

Ens agradaria també poder saber com des del Parlament Europeu es pot també pressionar els estats perquè realment aquest lideratge en el tema de la transició ecològica, socialment justa, no sigui només una indicació, una recomanació, sinó que sigui una obligació, que sigui un dret. Estem parlant, per exemple, en temes de contaminació, de control de vehicles contaminants, de mesures contra la contaminació, de supervisar perquè els estats compleixin allò que es comprometen a dir que faran.

Ens agradaria també insistir en com des de la Unió Europea..., la podem acostar al dia a dia de la ciutadania, no? I, en aquest sentit, està clar que des de la Unió Europea hi han molt poques eines de democràcia directa. Hi han les iniciatives ciutadanes europees, però que són tan difícils de portar a terme i és tan difícil que se'ls faci cas que ningú, pràcticament, se les pren com una eina útil. Per tant, com podríem fer el Parlament Europeu més permeable a la democràcia directa i a la incidència directa de la ciutadania.

I ens agradaria també saber com des del Parlament Europeu es planteja una miqueta com ha de ser la coherència de les polítiques de la Unió Europea. És a dir, que a la vegada que signem tractats de lliure comerç ens assegurem que les empreses de la Unió Europea que tenen inversions a l'exterior respecten els drets humans allà on treballen, i que, per tant, no estiguem fent una política, per una banda, des de l'àrea de cooperació i d'ajuda humanitària de la Unió Europea per anar a pal·liar els efectes dels conflictes, de les crisis humanitàries, i que, per una altra banda, estiguem fomentant tractats de lliure comerç que beneficien i donen màniga ampla perquè les nostres empreses vagin a treballar allà on vulguin sense potser haver de respectar els mínims acords de drets humans.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Segovia. Ara és el torn del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula el senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyor Duch, també, per la seva compareixença i per la seva intervenció en aquesta comissió. Crec que ha abastat tot un seguit de qüestions..., francament, no n'esperava tantes, esperava que fos segurament més concentrat, més reduït, però jo crec que, doncs, ha fet una exposició força extensa, força interessant, inclús amb nous elements de preocupació en què com a mínim alguns no hi havíem caigut, que eren exactament els diferents escenaris en relació amb el Brexit, i, per tant, aquesta incertitud en relació amb la composició del Parlament Europeu fins i tot, segurament, després de les eleccions del Parlament Europeu.

Si m'ho permet, compartiré alguna reflexió. Crec que hi han tres elements..., que jo he recollit: un, concretament, amb relació crec que a l'eix de la seva intervenció i fins i tot d'altres intervencions, amb relació a la importància de les eleccions europees. Si m'ho permeten, jo deixaria de banda l'expressió «aquestes eleccions són importants» i em centraria en «les eleccions europees són importants». És a dir, no és que aquestes ho siguin més que d'altres, sinó que cada vegada que hi han eleccions europees tenen la seva importància, perquè l'àmbit europeu, doncs, és un àmbit de decisió en què, òbviament, es prenen decisions que afecten el conjunt de la ciutadania, i en un estat descentralitzat, després, diferents nivells de parlaments tenim la responsabilitat de dur a la pràctica aquells acords que es duen en el Parlament Europeu, i diria especialment més després del Tractat de Lisboa, on el Parlament Europeu té una capacitat, diguem-ne, més important amb relació a la resta d'institucions.

Per tant, no només aquestes eleccions europees són importants, sinó que les eleccions europees són importants. No pretenc retreure-li res, perquè al final la responsabilitat de traslladar a la ciutadania que les eleccions europees són importants és una responsabilitat fonamentalment de les forces polítiques que concorrem en aquestes eleccions europees, no? I, per tant, jo crec que també hem d'assumir nosaltres la responsabilitat en aquest sentit.

Jo crec que hem anat veient, al llarg del temps, com la ciutadania en general té una percepció molt llunyana del que són les institucions europees i de la capacitat de decisió que tenen les institucions europees; ho veuen llunyà. Això jo crec que

influeix sovint en una participació pobra i també sovint en una decisió de vot segurament poc reflexionada o poc conscient del significat que després pot tenir, i, per tant, en unes eleccions que tenim la percepció que són propenses a que hi hagin ciutadans que, més que a favor d'alguna cosa en concret, voten en contra de moltes altres coses. I, per tant, aquest és un element de preocupació.

És cert que el fet de que aquesta vegada coincideixin amb les eleccions municipals a Catalunya i amb les autonòmiques a la resta d'Espanya segur que propiciarà un increment de la participació en les eleccions europees, però també hi afegeixo un element de preocupació: si aquest major percentatge de participació no significarà que hi hagi ciutadans que votin, allò, de forma més reflexionada en unes eleccions municipals que no pas en unes eleccions europees, que puguin aprofitar el mateix dia i el mateix moment també per votar a la contra, no? I, per tant, que això després pugui tenir un reflex en el resultat d'aquestes eleccions i ho vegem en forma de creixement de forces polítiques populistes o forces polítiques que d'alguna manera van fins i tot a la contra del que és el mateix projecte europeu. Primera reflexió.

La segona reflexió, també breument, és la percepció de lentitud a l'hora de la presa de decisions, no tant..., no és només del Parlament Europeu, sinó de les institucions europees, no? S'ha citat ara mateix, i és recent d'aquesta setmana: mentre la major part de països del món ha pres una posició amb relació a la crisi de Veneçuela, a la Unió Europea segurament s'han trigat més hores de les que hagués estat desitjable que s'hagués pres una decisió o un posicionament al respecte. Però qui parla d'això, que és temporalment recent..., també amb relació a les crisis de refugiats que s'han donat darrerament i amb relació a tenir un criteri més o menys unívoc per part del conjunt –i aquest segurament és el problema– d'estats de la Unió Europea o amb relació a les institucions europees. Segurament aquest és el dilema que genera aquesta percepció per part de la ciutadania de lentitud a l'hora de la presa de decisions.

I acabo amb una darrera reflexió íntimament vinculada, doncs, a on estem, Catalunya, i a la situació política que hem viscut a Catalunya fonamentalment des del 2012 fins aquest moment, i jo crec que més intensament, d'una forma més intensa, durant els darrers mesos, on hi ha hagut una crítica..., no ho situaria ni a un costat ni a un altre...

La presidenta

Senyor Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

Acabo. Hi ha hagut una crítica amb relació al paper de les institucions europees amb relació al que alguns anomenen «el conflicte català» –jo crec que és el conflicte d'unes forces polítiques catalanes que segurament tenen amb elles mateixes–, que no hi ha hagut un posicionament clar i net. I, per tant, hi pot haver una sensació també no m'atreveixo a dir d'antieuropeisme, però sí que d'antipatia amb relació a les institucions europees. Si això s'ha valorat des del Parlament Europeu i tenen pensada alguna acció en concret.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyor Rodríguez. Ara és el torn del Grup Parlamentari Republicà. Té la paraula el senyor Wagensberg.

Ruben Wagensberg Ramon

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyor al Duch i al seu equip per venir. Li faré algunes reflexions i algunes preguntes que probablement coincideixen amb la resta de grups parlamentaris, i d'altres més concretes. La primera és sobre la desafecció ciutadana vers les institucions europees, és a dir, la falta de sentiment de

representativitat, que es tradueix en la baixa participació electoral. La pregunta concreta és si s'està treballant en aquest sentit des de les oficines, en aquest cas, la de Barcelona.

També sobre una qüestió de gènere i el rebombori que hi ha hagut amb el moviment Me Too per part de treballadores del Parlament que han denunciat assetjaments i abusos. És un tema seriós i volem saber quines mesures s'estan duent a terme per pal·liar-ho. Això pot agreujar més..., partits com VOX, que podrien tenir participació a la cambra i que justament van en contra de les lleis d'igualtat de gènere. Quina reacció tindrà el Parlament davant d'això? No hi hauria d'haver una línia vermella en aquest sentit?

Recentment, el senyor Juncker va expressar el seu lament perquè no hi havia hagut un tracte a Grècia de forma justa durant la crisi del deute. Coincideix amb aquesta opinió? Creu que els interessos dels estats membres i els interessos electorals dels grans partits europeus van forçar la imposició de receptes econòmiques que només han allargat la crisi econòmica i social a Grècia?

Concep la Unió Europea com un espai comú de drets civils i garanties democràtiques? I, si aquest és el cas, què fa la Unió Europea per protegir els drets de la ciutadania europea quan els estats els violen? Per exemple, quan l'exministre francès de l'Interior, Manuel Valls, va expulsar gitanos de la Unió Europea, o quan l'Estat espanyol manté diputats electes en presó preventiva durant ja fa més de tres mesos.

Sobre la sobirania del Parlament, vostè ha parlat de que el Consell de Ministres ha aturat una proposta del Parlament Europeu respecte al pacte de Dublín, la qual considerem molt necessària i molt urgent, la seva revisió, o també sobre l'opció d'emigrar legalment cap a Europa, en casos..., per exemple, d'Àfrica és impossible emigrar legalment cap a Europa. Llavors, la pregunta és si creu que la sobirania del Parlament és la desitjable perquè aquesta sigui una eina de govern real.

Després, quin creu que hauria de ser el rol de les institucions europees si Junqueras és escollit com a eurodiputat i l'Estat espanyol li impedeix exercir els seus drets de participació democràtica. Aquesta pregunta sí que li agrairíem que la respongués més concretament.

També com considera vostè el fet que Amnistia Internacional hagi demanat l'alliberament de Jordi Sànchez i Jordi Cuixart, ja amb quinze mesos de presó preventiva, tal com també ho va fer el Pen Internacional, i que el relator de les minories de les Nacions Unides, Fernand de Varennes, qüestionari les actuacions de la judicatura espanyola respecte a Catalunya, que dificulten la tasca d'una Unió Europea en la promoció dels drets humans i les llibertats democràtiques arreu del món. Si això considera que és així.

Vostè, com a portaveu i com a director general de Comunicació del Parlament, ha utilitzat la seva posició privilegiada i de notorietat com a referent en la institució per maniobrar a favor de les seves preferències polítiques. Per exemple –creiem–, amb relació al cas de l'independentisme o de la demanda d'un referèndum. Per exemple, en la manipulació d'informacions sobre la immersió lingüística per part del servei de premsa en castellà de l'eurocambra o en declaracions on es felicitava pel fet que un debat organitzat pel mateix Parlament Europeu sobre la independència de Catalunya ajudés –i literalment– «a aturar l'intent d'uropeïtzar el procés», un debat organitzat de tal manera, a més, que els eurodiputats partidaris de la independència no tinguessin opció d'intervenir-hi. Creu vostè que com a portaveu pot representar tots els diputats amb declaracions com aquestes?

I, finalment, permeti'm que li faci arribar unes paraules d'un amic i antic diputat, eurodiputat, que avui no pot ser aquí malgrat que és membre d'aquest Parlament, i que, com Oriol Junqueras, un altre amic i també antic eurodiputat i membre actual d'aquest Parlament, porta més d'un any en presó preventiva. Raül Romeva, en el seu llibre *Esperança*, que a més ara li regalaré de part seva per si el vol llegir, deia unes

paraules... Deia: «En una autèntica democràcia liberal l'estat de dret no pot imposar-se a la legitimitat democràtica ni tampoc viceversa. Per tant, en un estat democràtic modern l'estat de dret i la legitimitat democràtica han de reconciliar-se i no poden mantenir-se contraposats durant gaire temps.

»En el context d'una votació d'autodeterminació, com és el cas, en el marc nacional és inevitablement inadequat, ja que els processos democràtics existents per fer front a aquesta qüestió no han permès fer emergir una solució o un procés adient. Sembla necessari un canvi d'escala, justificant, en un àmbit local o internacional o en ambdós, l'organització d'un referèndum. Si les autoritats nacionals espanyoles neguen el dret a l'autodeterminació de Catalunya o a negociar el seu dret a decidir dins del marc polític espanyol, l'única via que queda per a les autoritats catalanes és la convocatòria d'un referèndum d'autodeterminació.

»I aquest és el nostre compromís, el compromís amb una Europa entesa com un espai dels drets comuns garantits per a tota la ciutadania sense passar pel sedàs dels estats membres, i, per tant, que pugui aportar solucions en comptes de ser un instrument per afeblir la diversitat democràtica dels seus estats.»

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Wagensberg. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula la senyora Tarrés.

Anna Tarrés i Campà

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyor Duch, per la seva intervenció i per tota la informació que ens ha donat. Jo no m'allargaré gaire, perquè ja s'ha dit gairebé tot. Només, pel que fa a la campanya de sensibilització i comunicació del Parlament Europeu, he de dir que personalment avui m'he adherit a aquesta campanya, «Esta vez voto», no? Per cert, obro parèntesi: m'hagués agradat que pogués haver-la vist i pogués haver votat en català, aquesta llengua, eh?... Ja ho volem, els catalans, poder-nos relacionar amb les institucions europees en la nostra pròpia llengua.

Vostè ho ha dit abans, i l'experiència que vaig tenir ahir al migdia a casa, dinant..., estava allà un grup de joves, entre ells, la meva filla i les seves amigues, de disset, divuit, vint, vint-i-dos, i ningú tenia ni idea de que hi havien eleccions europees. Per tant, tenim molta feina. És una feina que han de pensar com l'han de fer i com s'hi pot arribar. Sobretot s'ha de fer pedagogia; per tant, els canals que actualment..., perquè són dues noies que estan estudiant segon de batxillerat, i les altres dues van a la universitat, o sigui, no estan arribant ni a l'educació secundària ni a l'educació universitària.

El que sí que li puc dir és que Junts per Catalunya votarem en aquestes eleccions, perquè volem lluitar pels drets fonamentals de tothom i per la qualitat –ja s'ha dit abans– de la democràcia, i perquè volem lluitar per la llibertat dels nostres presos polítics i exiliats. Volem lluitar contra els populismes, volem millorar les polítiques de creixement i ocupació, volem lluitar contra el frau fiscal i contra les polítiques migratòries, volem lluitar contra el frau fiscal i millorar les polítiques migratòries, i sobretot volem una Europa que gestioni el conflicte de la Mediterrània des de la humanitat i no des de només el punt de vista de la seguretat.

Ja s'ha dit aquí: per vetllar pel canvi climàtic, per l'accés a l'energia, pel ciber-crim, pel terrorisme, per impulsar la cultura i la recerca, pels serveis públics. En fi, volem més seguretat. En resum, volem més seguretat, més seguretat física, econòmica, cultural i social.

També li haig de dir que he clicat en el vídeo de «Esta vez voto» i m'he trobat allò que vostè ja sap, perquè entrant en el seu Twitter ja he vist com ja ha tingut una campanya, no?... Un vídeo que, per cert, està penjat a Parlament Europeu, oficina d'Espanya, no?, està penjat al YouTube, això. I hi surt un jove, un jove que ja sabem que és un gran humorista, no?, que diu que si no fos pel Parlament Europeu

«estaríamos por la calle como chimpancés contra bonobos». Això, que és graciós i que s'entén des del punt de vista de l'humor, no ho sé..., creu que afirmacions com aquestes realment estan seduïnt la ciutadania? Perquè vol dir que la Unió Europea no ha fet res els últims seixanta anys, i que el Parlament Europeu només ha tingut la incidència d'estar-nos civilitzant. Em sembla que potser s'hauria de poder matisar, aquest tema.

Vostè..., ja ho ha dit altres vegades, també, que potser hi ha manca de *storytelling*, no?, el relat, que no s'està explicant prou el que estan fent el Parlament Europeu i la Unió Europea, quin és el *packaging* de tot plegat i com influeix directament en els ciutadans. Ja ho han dit abans, s'ha parlat de municipalitzar Europa, jo parlaria més de fer pedagogia. Com pensen vostès fer pedagogia en aquest sector de població, sobretot en aquest 25 per cent d'aquest jovent? Que, com vostè ha dit abans, el jovent són les persones que més benefici trauran de totes aquestes polítiques europees.

Pel que fa als pressupostos, s'aprovaran abans de les eleccions, o tot aquest *pack* de pressupostos que han fet per als propers set anys s'aprovarà abans? I, si no és així, com poden assegurar que es puguin tramitar, segons els resultats dels propers comicis, veient l'augment d'aquests partits euroescèptics.

Pel que fa als *Spitzenkandidaten*, ja ho ha anunciat, vostè, també: el fet de que ALDE encara hagi estat incapaç de trobar el seu candidat..., vostè creu que això és una manera de realment amagar el fet de que volen tornar a l'antiga manera d'escollir els candidats?

I, per acabar, només demanar-li si, en totes aquestes previsions i sorpreses que vostè ha parlat sobre el Brexit, tenen data límit per tirar cap a un costat o cap a un altre, no?, per prendre decisions.

Gràcies per tota la seva intervenció.

Només un petit apunt. Senyor Bertran, vostè ha anomenat el senyor Puigdemont, el molt honorable president Carles Puigdemont. Deixi'm dir-li que hi ha desqualificacions que es qualifiquen per si soles. Intentar contraposar la idea d'Europa a l'ideari del molt honorable president és absurd, perquè la seva lluita encarna els millors dels principis europeus, que són la llibertat i la democràcia. Per això és un home lliure a tot Europa, excepte a l'Estat espanyol.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Tarrés. Ara, per contestar al torn d'intervencions dels grups parlamentaris, té la paraula el senyor Duch. Quan vulgui.

El director general de Comunicació i portaveu del Parlament Europeu

Moltíssimes gràcies. Gràcies, evidentment, per totes i cadascuna de les intervencions, per les preguntes, per les afirmacions, per les valoracions que vostès han fet. No sé si aconseguiré contestar a tot el que ha estat dit, potser tampoc esperen que contesti absolutament a tot el que han dit.

El que sí que voldria fer d'entrada és precisar que una part important d'algunes de les intervencions són intervencions, diguem-ne, de caràcter ideològic, i d'això va el Parlament Europeu. El Parlament Europeu no és un govern, és un parlament. Per tant, és un parlament en el que tothom està representat en funció de les prioritats i de les decisions polítiques que prenen els ciutadans, com en qualsevol altre parlament. I això vol dir que en el Parlament Europeu totes les idees, tots els punts de vista i totes les maneres d'entendre el futur de la Unió Europea i les diferents polítiques comunitàries tenen el mateix valor i tenen els mateixos drets. I, a partir d'aquí, lògicament el que funciona és el principi parlamentari de les majories i de les minories. I, per tant, fent referència, per exemple, al que em deia l'Esther Niubó, tots podem tenir un altre concepte ideal de la Unió Europea, però aquesta és sobretot la feina dels polítics: intentar convertir aquesta idea de la Unió Europea en el projecte concret que més s'hi assembla.

I d'això van les eleccions europees. Quan es critica la manca de política d'immigració de la Unió Europea o quan es critica la situació en determinats estats membres o quan es parla de medi ambient o quan es parla de polítiques socials, doncs, del que estem parlant és de la possibilitat de que els ciutadans escullin què és el que volen fer. I aquests són el sentit i la naturalesa del Parlament Europeu.

Jo sempre dic que és lògic criticar les decisions que pren un parlament; en canvi, té menys sentit criticar l'existència d'aquest parlament o criticar la lògica o la naturalesa d'aquest parlament. I això ho veiem a Brusselles, a Estrasburg. És cert que hi ha forces polítiques i diputats que estan asseguts en el Parlament Europeu i que més o menys treballen en el Parlament Europeu que el que voldrien és tancar el Parlament Europeu, voldrien que no hi hagués Parlament Europeu o que no hi hagués Unió Europea. Però, fora d'això, els que són membres del Parlament Europeu per decisió directa dels electors, doncs, lògicament estan allà cadascú per defensar una manera diferent de veure les coses.

I jo, com a funcionari del Parlament, no hi entraré. Jo els explico el que s'està fent, el que no s'està fent, intento donar-los les claus, l'explicació d'alguna d'aquestes coses, de les més importants, però comprendran que no és la meva feina decidir quines són les bones, quines són les dolentes, si el Parlament Europeu, diguem-ne, hauria d'aplicar polítiques més d'esquerres o més de dretes o més d'una manera o d'una altra, perquè aleshores sí que, efectivament, no estaria fent la meva feina. Però crec que hi han moltes preguntes a les que sí que puc contribuir amb alguns elements, i, per tant, intentaré fer-ho.

El vot dels residents comunitaris és una de les prioritats aquesta vegada també, comparat amb les eleccions anteriors. Entre altres coses, aquí també hi ha un efecte Brexit. Hi ha 3,5 milions de ciutadans europeus que viuen al Regne Unit i la majoria d'ells tenen dret a votar a les properes eleccions europees, fins i tot en cas de Brexit. Perquè, com vostè ha explicat, de fet, tots els ciutadans europeus tenim dret a votar a les eleccions europees i a les eleccions municipals en el país on vivim. Per tant, aquests ciutadans comunitaris no britànics que viuen al Regne Unit tenen, efectivament, dret a participar a les eleccions europees.

I hi ha un simbolisme molt fort en això. I, per tant, pel mateix Parlament Europeu, com a institució, és important que aquests ciutadans que viuen al Regne Unit i que estan patint el Brexit d'una manera molt directa, perquè tota aquesta discussió també té a veure amb el respecte dels seus drets –drets com a ciutadans, drets com a treballadors, drets socials–, doncs, sàpiguen que ells sí que tenen aquesta possibilitat de votar, que probablement la major part de la gent amb els quals conviuen en aquest país la perdran d'aquí a poques setmanes.

La pàgina web sobre les eleccions europees que ha posat en marxa el Parlament Europeu té una secció, probablement la secció més completa, la més gran, que és justament la informació tècnica per saber com votar quan vivim en un altre país de la Unió Europea en funció de la nostra nacionalitat d'origen i del país on vivim. I, després també, com votar en els casos en què vivim fora de la Unió Europea però el nostre país ens reconeix el dret a votar; en alguns casos directament, en altres casos via petició pròpia, en alguns casos via registre obligatori, cada estat membre té la seva, diguem-ne, legislació nacional aplicable, i la nostra feina és intentar que tota aquesta informació circuli i que la gent ho sàpiga.

En el cas de la nostra oficina de Barcelona, jo sé que ells estan en contacte amb el cos consular i que a través dels consolats, doncs, s'està fent aquesta feina d'intentar que els ciutadans que viuen a Catalunya i que tenen el dret a votar, tot i no tenir la nacionalitat, perquè viuen aquí aprofitant la lliure circulació de persones de la Unió Europea, doncs, ho facin. Sabem que fins ara el percentatge ha sigut sempre molt baix i que fora bo, perquè això també forma part del concepte de ciutadania europea, que aquest percentatge augmenti en aquestes properes eleccions.

Com connectar parlaments nacionals, parlaments subestats, Parlament Europeu? Jo crec que hi ha una manera molt ràpida de fer-ho, i és millorar la comunicació entre parlamentaris. Jo crec que no es tracta tant de la comunicació formal entre les institucions com de la comunicació política, personal, parlamentària, dels mateixos representants de la ciutadania a diferents nivells. Jo intentaré que, quan acabi aquesta compareixença, vostès pensin que no han perdut el temps, que, bé, han tingut una discussió interessant i que fins i tot, doncs, han conegut coses que no sabien, però em sembla que probablement per vostès mateixos també ha de ser molt més interessant que de tant en tant aquí qui comparegui siguin diputats al Parlament Europeu de diferents forces polítiques, però sobretot jo diria diputats que siguin molts representatius o molt influents en temes concrets, ponents de legislació comunitària que a vostès els interessi.

Acabem de parlar, per exemple, del tema de la compaginació entre la vida professional i familiar. Jo estic segur que un debat amb el diputat que ha assumit la ponència i que ha aconseguit l'acord amb les altres institucions sobre aquest tema ha de ser un debat molt interessant. Estic segur que si vostès conviden aquí diputats que han portat, diguem-ne, la bandera del canvi climàtic o de la política energètica o que han estat i continuen negociant, per exemple, tot el tema de la política d'asil, doncs, probablement els serà més interessant políticament que no pas que jo, amb les meves limitacions de funcionari, doncs, els hagi d'explicar, diguem-ne, el que passa, però no necessàriament l'*intrínquilis* polític que hi ha al darrere.

Hi ha molts parlaments de la Unió Europea en els que això està normalitzat. És a dir, en els que la participació dels parlamentaris europeus en la feina del parlament nacional està regulada, que tenen dret automàtic a participar –no a votar, evidentment– en reunions de ponències, de comissions parlamentàries –no en els plens. Hi ha països en els que això no està reglamentat però hi ha una certa tradició, i hi ha països en els quals això no es fa o no es fa mai, i jo penso que això probablement és millorable.

El tema de la circumscripció única no crec que sigui una cosa que vegem en el futur, però això sí que lliga amb un altre tema que ha estat esmentat dos cops, que és el de les llistes transnacionals. És cert que durant molts anys el Parlament Europeu ha proposat que quan es modifiqués la llei electoral europea fos possible presentar llistes amb candidats de diferents estats membres i que aquestes llistes es poguessin votar a diferents països, és a dir, la mateixa llista a diferents països. L'última vegada que el Parlament va votar sobre aquest tema hi va haver una majoria –reduïda, però majoria– en contra d'aquesta idea, cosa que va sorprendre, perquè era un d'aquells elements, diguem-ne, de federalització de la Unió Europea que tothom veia evident.

Què és el que va passar? Hi han moltes explicacions. Jo en tinc una, que possiblement és la més factual, i és que hi va haver por per part dels diputats dels països petits. Per què? Perquè, lògicament, si un partit, una família política europea, presenta una llista de vint-i-cinc, vint-i-set candidats comuns de tota la Unió Europea, i aquesta llista es pot votar a tot arreu, el que acabarà passant és que aquesta llista contindrà sobretot candidats dels països més poblats, perquè això, diguem-ne, permet atreure més vots dels països on aquestes persones són conegudes. Si aquestes persones venen de Luxemburg, de Bèlgica, de Grècia, de Xipre, d'Irlanda, doncs, normalment atrauran menys vot que si venen dels quatre, cinc o sis països més poblats.

I, per tant, doncs, hi va haver aquesta impressió de que amb aquestes llistes el que es faria seria trencar la proporció entre representants, diputats dels diferents països, i que això faria que els grans països, que ja tenen fama, diguem-ne, d'ocupar massa terreny, doncs, encara veiessin engrandit aquest terreny, perquè el nombre de diputats per la via d'aquestes llistes no seria proporcional. Hi han altres explicacions. Algunes són explicacions molt nacionals, però em sembla que l'element que va fer bascular la balança va ser aquest.

Hi ha hagut unes quantes referències al paper del Banc Central, com la Unió Europea va afrontar la crisi, el rol de l'euro. Jo crec que aquesta és, diguem-ne, la part positiva de la medalla, és a dir, les coses que probablement s'han fet millor els últims anys.

I després hi ha hagut moltes referències a allò que no funciona o allò que no funciona bé, com, per exemple, el tema de la immigració o la política d'acollida de refugiats. I aquí jo crec que el que s'ha de distingir una mica és, quan parlem d'aquests temes, de quina Unió Europea estem parlant, i sobretot si estem parlant d'una Unió Europea acabada i que té competències per tractar aquests temes o estem parlant d'una Unió Europea que dona la imatge de tenir aquestes competències però que no les té, o que dona la imatge de poder ser eficaç però que en realitat no ho pot ser.

I el tema de la política d'immigració per mi és el cas estrella, és el cas que millor concreta aquesta situació d'ambivalència. La Unió Europea poden ser les institucions europees, és a dir, les institucions que treballen pel mètode comunitari, compartint sobirania, en el que ningú pot vetar els altres –el Parlament Europeu, la Comissió Europea, el Consell de la Unió Europea quan vota per majoria qualificada–, o la Unió Europea pot ser la Unió Europea dels estats, del vot unànim i del dret a veto.

La política d'immigració, com la política fiscal, com la política exterior –i s'ha fet una referència a Veneçuela–, és una política en la qual la Unió Europea com a tal no funciona com a unió, funciona com a coordinació d'estats membres que, quan volen posar-se d'acord, es posen d'acord, i quan no volen posar-se d'acord, la Comissió o el Parlament Europeu no els hi podran forçar, perquè aquesta competència no està compartida o no està traspasada, per dir-ho en un llenguatge més propi de la seva feina aquí.

Què va passar en la crisi dels refugiats? Al cap de molt poquetes setmanes de que aquesta crisi es produís, la Comissió Europea va posar sobre la taula un pla de reubicació obligatòria dels refugiats, és a dir, intentar treure la gent de Grècia, intentar treure la gent dels llocs en els quals havia arribat, i redistribuir-la de manera equitativa entre tots els estats membres. Això es va preparar, diguem-ne, amb bastanta rapidesa, però després aquesta proposta va quedar sobre la taula. Per què? Perquè la Comissió Europea no tenia la competència per executar això. La competència d'execució era una competència nacional. Per tant, si els estats volien, ho feien, i si els estats no volien, no ho feien. Hi va haver una gran majoria d'estats que no ho van voler fer, alguns ho van dir més clarament, altres no ho van dir, però la situació va acabar sent la mateixa.

I, per tant, doncs, aquests refugiats, en un nombre molt important, es van haver de quedar on estaven, i després, quan es van distribuir, no es van distribuir de manera organitzada, sinó tot el contrari. I això va crear tensions molt fortes entre els mateixos estats membres, situacions molt complicades des del punt de vista del respecte dels drets humans, i aquesta sensació de fallida de la gestió de la política d'asil i de refugiats de la Unió Europea.

I d'aquí ve aquesta reforma de Dublín que la Comissió Europea va posar també sobre la taula, que el Parlament Europeu ha tramitat. En el Parlament Europeu hi ha hagut majoria a favor d'aquesta reforma. El Parlament té acabada la tramitació parlamentària de la reforma de Dublín, però està bloquejada purament i simplement perquè en el Consell de Ministres hi ha una sèrie de països que la tenen bloquejada. Països que en alguns casos coincideixen amb aquells països en els quals en els seus governs ja hi ha una representació de determinades forces polítiques que, diguem-ne, han augmentat la seva representativitat precisament tocant aquests temes.

Les xifres són molt interessants i jo crec que vostès les coneixen, però les voldria recordar. L'any 2015 van arribar més d'1 milió de persones, 1.015.000; el 2016, 360.000; el 2017, 172.000, i el 2018, l'any passat, 138.000 persones. Cent trenta-vuit

mil persones és un flux normal d'arribada de gent a la Unió Europea, és un flux perfectament assumible i és un flux que no hauria de donar lloc a cap tipus, diguem-ne, de discussió política ni sobretot provocar cap tipus de confrontació ideològica, com hem vist els últims mesos. És cert que, d'alguna manera, el que estem vivint és la digestió d'aquest milió de persones del 2015 feta malament, feta sense cap tipus de principi de solidaritat –que és, finalment, un dels elements fonamentals de la Unió Europea– i feta de manera que al final van ser dos, tres o quatre països els que van haver d'assumir la pràctica totalitat de la quota.

Després la realitat s'imposa, i en aquest moment, per exemple, del gairebé milió de persones que han arribat a Alemanya els últims sis anys, més de mig milió estan integrades en el mercat ocupacional alemany, és a dir, són gent que d'una manera o d'una altra el que estan fent és ocupar un espai, un forat, diguem-ne, que la mateixa societat alemanya havia creat. El dia que aquestes polítiques d'immigració *legal* puguin ser polítiques comunitàries joestic convençut que es podrà demostrar que aquest és un d'aquells temes en els que fer les coses conjuntament funciona molt millor que fer-les per separat, i que fer les coses conjuntament permet també fer-les d'una manera molt més responsable i molt més adient al que és el respecte de les persones, dels éssers humans.

El lideratge de la Unió en noves polítiques, el tema del pilar social europeu..., aquí entrariem en un d'aquests casos o un d'aquests exemples en els quals jo considero que el Parlament, doncs, hi és per a això, per saber on estan les majories i on no estan les majories en cada cas. Però sí que és cert que durant tota la legislatura totes les resolucions que el Parlament Europeu ha aprovat en aquesta matèria són resolucions en les quals es demana corregir la manera en la qual es va gestionar la sortida de la crisi, es demana reduir aquest principi d'austeritat que en algun moment ha semblat més una religió que no pas una manera de funcionar. Això està en les actes del Parlament Europeu, i, per tant, jo, doncs, els ho trasllado.

Què dirà o què farà el Parlament Europeu a partir de les eleccions? Doncs això, hi insisteixo, ho hauran de decidir els ciutadans. I sobretot ho hauran de decidir els mateixos diputats quan pactin el programa de treball i el programa legislatiu amb el futur president de la Comissió i amb els seus comissaris, perquè d'això es tracta. No es tracta només d'escollir el president de la Comissió Europea; es tracta de pactar amb aquest president un programa de govern i unes prioritats legislatives per als propers cinc anys. I aquí és on jo sincerament crec que es recuperarà una mica el que s'havia perdut, tot i que els últims dos anys també objectivament s'ha de dir que el mateix president actual de la Comissió Europea ha fet passes molt importants en aquest sector.

De la immigració i de les llistes transnacionals també ja n'he parlat.

De la coincidència amb les eleccions municipals i la seva possible retroalimentació... Jo ho he dit també en la meva intervenció inicial, sense especificar-ho molt, però jo sí que crec que hi ha una correlació bastant fàcil entre les eleccions municipals i les eleccions europees. Entre altres coses, perquè moltes de les coses que fa la Unió Europea no es queden a nivell d'estat, baixen al nivell local o baixen al nivell de la comunitat, del *land*, del país. És a dir que, via els fons regionals i via els fons estructurals, hi ha una relació molt directa entre el que es pot fer en el municipi i el que es decideix pel que fa a la Unió Europea. I també probablement perquè hi ha una..., no sé si ho puc dir així, però hi ha una certa nova manera de fer política que és cert que posa també més èmfasi en les petites comunitats, és a dir, en els pobles, en les ciutats, diguem-ne, en els àmbits de govern i de gestió que són els més propers a la ciutadania.

La Unió Europea és molt incòmoda per a les multinacionals. Probablement no per a totes i no tots els dies, però els puc assegurar que, si les multinacionals tenen problemes, els tenen més amb la Unió Europea que no pas amb els estats

membres un per un. Quan un veu, per exemple, les multes enormes que la Comissió Europea imposa a diferents càrtels internacionals o les multes que ha posat a grans plataformes com, per exemple, Facebook, això és una cosa que cap estat membre de la Unió Europea ni cap estat per descomptat fora de la Unió Europea ha fet fins ara, ni tan sols els Estats Units. Per tant, aquí també el fet de ser 500 milions de ciutadans, doncs, ajuda a plantar cara a una sèrie d'entitats, a una sèrie de maneres de fer les coses que serien molt més difícils de controlar d'una altra forma.

Els lobbys existeixen en el Parlament Europeu? És clar que sí, els lobbys existeixen a tots els parlaments i al voltant de tots els governs i de totes les administracions. Però el Parlament Europeu té un reglament de lobbys –que, a més, en aquest moment s'està reformant i s'està millorant–, el Parlament té un registre de transparència que obliga els lobbys a dir qui són i què volen, i el Parlament Europeu té en aquest moment un sistema pel qual els diputats no es poden reunir amb els lobbys si no avisen prèviament d'aquesta reunió i si no ho fan constar en un registre públic, i que està a internet, quan s'han vist amb aquest llobby, per parlar de quin tema, a quina hora i quin dia.

No diré que això és millor que el que fan altres parlaments –probablement és millor que el que fan alguns i és pitjor que el que fan alguns altres–, però en tot cas és un tema en el qual..., sí que hi ha una majoria parlamentària que està molt preocupada per aquest tema i que cada vegada que pot es fa una passa més, diguem-ne, en aquesta creació de condicions de transparència amb el treball dels lobbys. Perquè els lobbys, si són transparents, no tenen per què ser complicats o perillosos; els lobbys representen els interessos d'una part de la societat. El problema del lobby és quan el lobby fa la seva feina de manera opaca; si la fa de la mateixa manera que la fan altres tipus d'entitats... Un lobby pot ser l'Església catòlica, un lobby pot ser Càritas, un lobby poden ser les farmacèutiques, un lobby pot ser la Federació de Municipis; tot això són lobbys. Aquí la qüestió està no en què defensen, sinó de quina manera ho defensen i amb quin tipus de controls, diguem-ne, es pot establir la relació entre qui serveix uns interessos concrets i el diputat que ha de servir els interessos generals, però no crec que els expliqui res que vostès no sàpiguen per la seva pròpia feina.

La iniciativa ciutadana europea no funciona, funciona amb moltíssima dificultat. Però no funciona no tant perquè és molt difícil recollir 1 milió de firmes, per exemple, que això no ho és, sinó que no funciona perquè al final no hi ha una, diguem-ne, corretja de transmissió política suficientment forta. És a dir, no és perquè 1 milió de ciutadans presentin una iniciativa que la Comissió Europea s'activa.

De fet, per mi el problema previ –i ho he dit abans– és la mateixa inexistència d'iniciativa legislativa del Parlament Europeu, perquè si el Parlament tingués aquesta iniciativa legislativa, si el Parlament pogués començar a tramitar la proposició de llei comunitària sense estar pendent de la Comissió Europea, la iniciativa ciutadana funcionaria segurament molt millor. Perquè el Parlament, que ha d'estar necessàriament molt més a prop de la ciutadania i que no es pot permetre el luxe de no escoltar el que diu la ciutadania..., aquestes iniciatives probablement el Parlament les tramitaria amb molta més facilitat. No en tots els casos, no totes les iniciatives tenen, diguem-ne, la mateixa..., cara i ulls, per entendre'ns, però hi hauria un nivell de recepció probablement molt més gran.

Del Brexit n'hem parlat.

De les eleccions..., totes les eleccions europees són importants, efectivament, però, bé, també hi ha una tècnica que consisteix a insistir en que aquesta vegada ho són més, perquè, si no, totes aquelles persones que ja no van votar quan eren importants, doncs, continuaran dient: «Bé, són importants, però jo continuo sense votar.» En tot cas, jo crec que he intentat demostrar que aquesta vegada ens hi juguem més coses de les que ens hi havíem jugat prèviament.

El perill d'un vot a la contra en el moment en què aquestes eleccions arriben de la mà de les eleccions municipals..., sí, pot existir, aquest vot de càstig, o aquest vot, diguem-ne, una mica lliure: a les municipals o a les generals, doncs, voto útil o voto a favor d'una sèrie de factors concrets, i a les europees, com les veig més lluny i no acabo de veure la seva importància, doncs, em permeto votar el que em fa més gràcia o el que trobo, diguem-ne, més simpàtic en aquell moment.

Però aquesta és la feina dels partits polítics, perquè, per molt que arribin de la mà de les eleccions municipals, els partits s'hauran d'assegurar que qui els vota a les municipals els vota a les europees. I, per tant, hauran de fer propostes per a les europees, hauran d'aportar candidats a les europees que atreguin l'atenció de l'electorat i hauran de venir amb programes sòlids des d'aquest punt de vista. És a dir, si les municipals tapen completament el debat polític europeu, sí que pot passar que hi hagi gent que a les municipals, diguem-ne, actuï d'una manera i després a les europees actuï d'una altra, amb la diferència que, com que venen el mateix dia, a les europees pot votar un 60 o un 65 per cent de la població en comptes d'un 40, i, per tant, aquest efecte de «Voto una mica el que vull» multiplicat pel nivell de participació i una circumscripció única per a tot l'Estat, doncs, pot produir efectes a vegades una mica curiosos i no necessàriament positius.

Hi ha també una sèrie de preguntes una mica més complicades, entre d'altres, perquè també n'hi ha algunes de tipus personal.

Falta de sentiment de la ciutadania respecte a la pertinença de la Unió Europea... Jo he intentat explicar que, efectivament, la crisi econòmica aquests últims anys ha produït aquest distanciament entre ciutadans i institucions –«institucions» inclou la classe política, perquè al final les institucions són els polítics–, però també que els últims cinc, sis anys de recuperació això sembla que torna a normalitzar-se i fins i tot –fins i tot– s'arriba a estar per sobre de quotes que no s'hi havia estat mai.

Jo no crec que es pugui dir que abans de la crisi la ciutadania se sentia propera a les institucions europees. D'entrada, la ciutadania en general no se sent massa a prop de les institucions; se sent a prop de la gent, de la ciutadania i dels seus representants polítics, però les institucions, els edificis, per entendre'ns, són una cosa molt més complicada i molt més freda. Però la Unió Europea d'abans de la crisi és una unió molt tècnica i molt poc política, i, per tant, encara amb més raó, diguem-ne, per no crear un sentiment de relació del que sigui entre el ciutadà i les institucions.

Ara això està canviant. Per què? Perquè la Unió Europea, aquests últims quatre, cinc, sis anys, sí que és cert que comença a demostrar que pot servir com a element de protecció suplementària a la protecció que et pot donar la teva Administració més propera. I quan veiem el Brexit, quan veiem la presidència actual als Estats Units i quan veiem el que està passant a diferents llocs del món i quan veiem que problemes com el canvi climàtic o el terrorisme internacional o aquests grans fluxos migratoris no hi ha manera..., és impossible que puguin ser tractats correctament al nivell de casa, al nivell nacional, doncs, la gent sí que crea aquesta dependència. Molt bé, doncs. Això ho ha de fer, la Unió Europea, però la Unió Europea m'ha de demostrar que ho està fent. Si ho està fent, crec que puc crear aquest lligam; si no ho està fent, doncs, aleshores és molt difícil que aquest lligam existeixi.

El tema del Me Too, de l'assetjament sexual, existeix a tot arreu, i, per tant, existeix també en el Parlament Europeu. El Parlament Europeu és una comunitat de més de deu mil persones, i, per tant, probablement hi trobareu el mateix percentatge de problemes que pugueu trobar en qualsevol altra part de la societat europea. Però és un tema en el qual el Parlament juga amb molta transparència. És un tema al qual la Mesa del Parlament Europeu ha dedicat molts esforços; hi ha tota una reglamentació que fa dos anys no existia i que en aquest moment existeix.

És un tema molt complicat, és un tema molt delicat, i és un tema en el qual, com a molts altres llocs, el veritable problema és la relació de dependència entre persones. És a dir, és el fet de que aquesta relació no volguda no només és no volguda en-

tre iguals, sinó que en alguns casos és no volguda entre persones que no estan en la mateixa posició. I no és sempre, com de vegades es diu, d'una manera, diguem-ne, una mica lleugera, el diputat i l'assistent; no, és una cosa molt més complicada, en la qual..., per entendre'ns, això pot passar, com a tot arreu –com a tot arreu–, a molts nivells diferents.

Però jo crec que hem arribat a un sistema de protecció, en aquest moment, de protecció de les víctimes, molt complet. Hem arribat a un sistema en el que les persones ja tenen, diguem-ne, la possibilitat de denunciar sense tenir por de possibles amenaces o de possibles retorsions, cosa que malauradament no és el cas en molts altres llocs de la nostra societat, aquí i en molts altres països. Evidentment, és sempre possible perfeccionar-ho, no està tancat, és un tema en el que els mateixos diputats continuen treballant. Cada vegada que la institució, la mateixa institució, aprova una resolució per demanar que s'apugi el nivell, diguem-ne, de protecció sobre aquestes persones, la Mesa fa aquesta feina, no sempre probablement a la bona velocitat, però la fa.

M'ha parlat vostè del pacte de Dublín; crec que també he contestat.

M'ha parlat de temes molt més concrets, de la situació política catalana. Jo no puc entrar en cadascun d'aquests temes, perquè després vostè m'acusarà de donar opinions personals, i, com a portaveu del Parlament Europeu, vostè mateix ha dit que jo noestic aquí per donar opinions personals.

Per tant, seguiré el seu consell, però sí que li diré, perquè m'ha fet un parell de preguntes molt concretes... El dret de participació del senyor Junqueras si és escollit diputat en el Parlament Europeu depèn de la legislació electoral espanyola, no hi ha legislació electoral del mateix Parlament Europeu. El Parlament Europeu el que fa és rebre la llista oficial dels diputats que han estat escollits a cada circumscripció. I, per tant, en aquest cas, és la Junta Electoral Central la que en un moment determinat haurà de decidir..., jo no en tinc els detalls, suposo que els té vostè –segurament molts més que jo–... La Junta Electoral Central és la que decideix qui és diputat i qui no ho és. Els que venen a la llista són proclamats diputats pel mateix Parlament Europeu; els que no venen a la llista no en són proclamats.

Les eleccions europees són eleccions políticament europees, però tècnicament són una acumulació en el mateix moment, simultània, d'eleccions, diguem-ne, estatals que funcionen cadascuna amb la seva pròpia llei electoral. Hi han molt pocs elements del que en podríem dir «la llei electoral europea». Això..., pràcticament tot és a nivell nacional.

Vostè ha esmentat maniobres i manipulacions. Jo només li diré que el tema va quedar aclarit amb qui havia de quedar aclarit, que és el diputat company seu, del seu partit, que va entendre perfectament el que havia passat i que, a més, va demanar disculpes sobre alguna de les qüestions que van tenir lloc més tard.

I, pel que fa a la resta, jo li agraeixo molt aquest llibre, entre altres coses, perquè jo també em considero amic del senyor Romeva, amb el qual he treballat d'una manera o una altra durant deu anys.

Senyora Tarrés, gran part de la campanya que farà l'oficina del Parlament Europeu o que està fent ja en aquest moment l'oficina del Parlament Europeu es fa respectant la legislació lingüística a Catalunya. I, de fet, jo crec que es pot dir que si hi ha una institució no catalana que en el seu contacte amb els ciutadans, i precisament això –en el seu contacte amb els ciutadans–, utilitza el català amb plena normalitat és el Parlament Europeu, i no només la seva oficina. L'anunci de televisió de les eleccions europees serà en català, els anuncis de ràdio de les eleccions europees seran en català, la web de l'Oficina d'informació del Parlament Europeu a Barcelona utilitza el català amb tota normalitat, i tota la informació sobre les eleccions vostè la trobarà també en aquesta web en català. I una part del que es diu a «Esta vez voto» o «Aquesta vegada voto» també està sent desenvolupada en català.

I el tema del vídeo d'aquest artista..., actor, no? Aquest no és un vídeo del Parlament Europeu. Aquest és un vídeo que vam penjar a la pàgina de Facebook o Twitter del Parlament Europeu perquè, com li deia abans, per primera vegada ens estem trobant amb que aquestes eleccions no només interessin, diguem-ne, als habituals, als polítics, als funcionaris, etcètera, sinó que, potser per la situació que s'està vivint o per la situació que es podria viure en el futur, hi ha una certa mobilització del que en podríem dir «*influencers*», gent que no treballa en el món de la política, gent que arriba a molta altra gent sense haver de parlar-los de política. I una part d'aquesta campanya, que, com li he dit, volem compartir amb tothom, consisteix en que qui vulgui parlar de les eleccions europees en parli, i qui vulgui adreçar-se a una part de la societat amb el llenguatge d'aquesta part de la societat ho faci.

Jo sé que el cas de les seves filles és un cas generalitzat, i les xifres ho diuen, però precisament per això crec que hem de ser capaços de sortir una mica dels camins batuts, de les coses que fem sempre. I, per tant, quan arriba una campanya d'informació, la institució ha de fer les seves coses, i, per tant, les ha de fer amb la certa seriositat amb què les institucions fan les coses, però hi ha qui no necessàriament té aquests límits i pot fer les coses d'una altra manera.

Per tant, si un cantant o una sèrie de cantants i d'actors –perquè crec que això és un vídeo que es va fer aprofitant una catifa vermella d'un festival, no sé quin festival, una espècie de festival Gaudí o premis Gaudí, però que era a Madrid, no era a Barcelona–, doncs..., si la gent, cosa que fa cinc anys o deu anys no succeïa, és capaç de posar-se davant del micròfon i dir alguna cosa que interpella joves, fonamentalment joves, que amb el missatge tradicional les institucions no aconseguirien arribar-hi, doncs, és una bona cosa i s'ha d'aplaudir.

Això sempre estarà, diguem-ne, exposat a la crítica, perquè un llenguatge funciona per a uns i no funciona per a uns altres. Jo mateix, quan vaig sentir això de «*los chimpancés y los bonobos*», primer no vaig entendre de què m'estava parlant. I, després, bé, quan vaig veure quin era el context i qui era aquest senyor i tothom em va dir que és un senyor molt famós i que és molt graciós i que funciona molt bé... Doncs, bé, ell és el responsable del que diu, nosaltres no ho som. Però com més gent parli de les eleccions europees i com més gent parli de diferents maneres i amb diferents claus de les eleccions europees i de la importància d'anar a votar, millor.

Aquest any, per exemple, ens ha contactat la federació mundial de futbolistes professionals, que és el sindicat, diguem-ne, dels futbolistes de tot arreu. Això comença pels Messi i acaba pels que teniu fills que juguen federats a futbol a l'escola o al municipi. Bé, doncs, aquesta federació, que fa cinc anys o deu anys mai s'hagués preocupat de les eleccions europees, aquesta vegada ens ha vingut a veure, ens ha dit com hi poden participar, què poden fer, com poden utilitzar alguns dels jugadors famosos a diferents països també per passar aquest missatge de que les eleccions europees són importants. Doncs bé, probablement també cal fer-ho, perquè l'única manera d'arribar a gent que no necessàriament s'interessa per la política en general i encara menys per la política europea en concret..., doncs és una manera com una altra d'aconseguir amplificadors socials que, si no, no tindriem.

S'aprovaran els pressupostos? El Parlament els aprovarà, però la negociació entre el Parlament i el Consell no es tancarà, això està clar. I, per tant, l'haurà de tancar el proper Parlament, cosa que té avantatges i té inconvenients. Jo penso que l'avantatge principal és que aquesta negociació final la farà un parlament amb una legitimitat renovada. És a dir, no la farà un parlament que està sortint, sinó que la farà un parlament que està entrant, i, a més, un parlament que conviurà amb l'execució d'una part important d'aquests pressupostos.

I el tema d'ALDE..., jo no ho definiria com ganes de tornar a l'antiga manera, ho definiria simplement com el joc de la política. És a dir, ALDE òbviament el que

vol és tenir més pes com a grup parlamentari en el proper parlament, i, per tant, la seva política d'aliances, com la dels altres grups parlamentaris, va cap a això, cap a intentar integrar noves forces. I dintre de la integració d'aquestes noves forces, doncs, hi ha un element que encara està en discussió, que és com aquesta família política europea encara, diguem-ne, el procés d'elecció del president de la Comissió Europea.

A mi em sembla que més o menys –més o menys– he intentat contestar a les coses més importants o a les que, d'alguna manera, han anat sortint, diguem-ne, en les diferents intervencions. En el que sí que els insisteixo és en aquesta idea de fer més estrets els lligams entre vostès i els seus col·legues del Parlament Europeu. Crec que ells tenen molt a guanyar amb això, i probablement vostès també. La cooperació, per descomptat, de l'oficina de Barcelona, que està aquí a la seva disposició... El seu director, el senyor Sergi Barrera, vindrà tantes vegades com vostès el vulguin cridar. I, de tota manera, l'oficina està a la seva disposició com a representants que vostès són de la ciutadania catalana. Qualsevol cosa que vostès pensin que poden fer o amb la que poden ajudar a incrementar aquesta cooperació de cara a les eleccions..., hi estarem més que disposats.

Les properes setmanes hi ha tota una sèrie de convenis que es signaran en diferents nivells amb diferents governs a diferents països de la Unió Europea. La setmana vinent aquest mateix exercici el repetirem en el Parlament basc, que també ens ha convidat per parlar d'això.

Jo sé que vostès han posat en marxa també un grup de treball sobre subsidiarietat. Evidentment, hi ha una part molt important d'aquest tema que té a veure amb el treball de control dels mateixos diputats, dels diputats dels parlaments nacionals i dels diputats europeus. Per tant, si necessiten en aquest marc, també, en algun moment debatre amb els diputats del Parlament Europeu que han estat treballant sobre la legislació europea en matèria de subsidiarietat, farem tot el possible perquè això es pugui fer.

I per a qualsevol cosa que permeti millorar o incrementar la relació entre parlaments, doncs, crec que per part del Parlament Europeu sempre tindran les portes més que obertes.

Moltíssimes gràcies. I, bé, espero haver estat més o menys a l'altura del que vostès esperaven.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Duch. De fet, ara els grups parlamentaris tenen un altre torn de paraula, si el volen utilitzar, de fins a cinc minuts. I, en tot cas, depenent del que utilitzin, el senyor Duch tindria la possibilitat de tancar aquesta sessió. D'acord? *(Pausa.)*

És el torn del Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula el senyor Bertran. Vol fer ús de la paraula? *(Veus de fons.)* Molt bé.

David Bertran Román

Sí, ja que tenim ús de la paraula, doncs... Bé, breument, per reiterar tot el que hem anat comentant, que nosaltres creiem que aquestes properes eleccions, doncs, evidentment són molt importants.

El foment de la participació de la gent jove, que al final som els que ens hi juguem una part més important. Al jovent del Regne Unit se li ha manllevat una part molt important del seu futur, i, com bé comentava, si bé un 70 per cent d'aquest jovent no va anar a votar, la gran majoria d'aquest jovent estava a favor de mantenir-s'hi. I, llavors, nosaltres hem de preguntar-nos què és el que succeeix perquè nosaltres els joves no ens sentim interpehats per la política actual de forma que ens animi a anar a votar de forma substancial, si bé el que és cert és que nosaltres participem políticament.

Els joves tenim una alta participació. El que passa és que molts cops es fa de forma..., en un format no institucional, ja sigui amb associacionisme, amb manifestacions, amb altres elements. I el que s'ha de fer entendre és que aquestes coses són importants, però el que és clau és el vot, perquè en una democràcia de tipus constitucional representatiu, que són els tipus de democràcies de les que gaudim a Europa i que són el millor model de democràcia que hem experimentat a la història, doncs, el paper principal del ciutadà és aquesta votació activa i fins i tot aquesta voluntat de candidatura per a ser subjecte d'aquestes votacions.

I és molt important que els joves també ens presentem, ens «candidatem» en aquests llocs de representació, i que d'aquesta forma el conjunt de la joventut vegi que hi ha gent com nosaltres, o sigui, que hi som presents i que estem disposats a defensar aquests interessos que, doncs, probablement molts cops no es tenen suficientment en compte, no?

I només voldria afegir que –perquè se m'ha alludit personalment–... Puigdemont nosaltres pensem que és l'encarnació del populisme nacionalista que està estès per Europa. És una cosa que, bé, ja ho hem comentat, utilitzant fallàcies i tergiversacions, doncs, ha portat la nostra societat a la fragmentació i a la polarització. I el que creiem és que cal més responsabilitat a la política, i, al final, doncs, tirar endavant aquest tipus de política..., que és el que és la Unió Europea. La Unió Europea és el consens, és no enfrontar-se els uns amb els altres, sinó, a través de la deliberació i de l'estudi tècnic i de totes aquestes eines de les que avui en dia disposem, doncs, poder arribar a objectius comuns que serveixin al final per al conjunt de tota la ciutadania a llarg termini.

La presidenta

Gràcies, senyor Bertran. Seria el torn del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Esther Niubó Cidoncha

De fet, seria senzillament per agrair de nou la compareixença al senyor Duch, les respostes que ens ha donat i tota la informació proporcionada.

No hi afegiríem res més.

La presidenta

Gràcies, senyora Niubó. El Grup... (*Veus de fons.*) No vol fer ús de la paraula, senyora Segovia? (*Veus de fons.*) D'acord. Pel Subgrup Parlamentari del Partit Popular, senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Sí; gràcies, senyor Duch, per les seves respostes. Una última consideració, que estava subjacent en part de la meva intervenció, no? Segurament una de les coses que des de la ciutadania costa d'entendre amb relació a les institucions europees –és una reflexió en sentit ampli, no fa referència exclusivament al Parlament Europeu, sinó al conjunt d'institucions europees–: com el Parlament Europeu, efectivament, a partir del Tractat de Lisboa, pren decisió amb relació..., parcialment, però amb relació al president de la Comissió Europea; però no amb relació al conjunt que està format no a partir d'unes majories polítiques que són les que es transcriuen en el Parlament, sinó a partir d'unes, bé, representacions estatals, no?

I, per tant, segurament hi ha aquesta manca de correspondència política entre el Parlament i la Comissió Europea, que és el que després contribueix també a la dificultat en el moment de la presa de decisions, sí, i també del posicionament. Perquè hi han coses que, efectivament..., posicionar-se amb relació a la crisi de Veneçuela no és evidentment una funció de la Unió Europea, però sí que d'alguna manera s'esperava que hi hagués una posició comuna de la Unió Europea, no?

Per tant, aquest era l'element que pretenia reflectir en la meva intervenció.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Rodríguez. Pel Grup Parlamentari Republicà, senyor Wagensberg.

Ruben Wagensberg Ramon

Només una reflexió. Ens preocupa l'augment, com ara comentava el company diputat de Ciutadans, dels partits nacionalistes, dels partits d'extrema dreta, però ens trobem amb una Unió Europea que ha callat fins i tot quan Itàlia ha detingut l'alcalde de Riace, no s'ha comentat, tampoc, no s'ha discutit la incapacitat del Partit Popular Europeu d'expulsar de les seves files o com a mínim d'amonestar Viktor Orban, o, anant una mica més a prop, quan hi han hagut pactes a tres bandes, com ens està passant a l'Estat espanyol, entre el Partir Popular, Ciutadans i Vox.

Vox, que, per cert, s'ha oblidat de posar-lo o d'incloure'l a la llista dels partits ultranacionalistes o d'extrema dreta, com en vulguin dir...

El director general de Comunicació i portaveu del Parlament Europeu

L'he mencionat; sense mencionar-lo, però l'he mencionat.

Ruben Wagensberg Ramon

No, ho comentava al diputat de Ciutadans, no a vostè.

El director general de Comunicació i portaveu del Parlament Europeu

Ah, perdó. Disculpi.

Ruben Wagensberg Ramon

Ja està. Només era aquesta reflexió.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Wagensberg. És el torn de paraula de Junts per Catalunya, senyor De Dalmases.

Francesc de Dalmases i Thió

Sí. Per acabar, senyor Duch, moltíssimes gràcies per la seva informació, per la seva exposició. Li fem una petita esmena a la resposta que li ha fet a la diputada Tarrés. Quan es referia als usos lingüístics de la Unió Europea, es referia a que el català, efectivament, fos una llengua d'ús normal i oficial com li pertocaria pel nombre de parlants i senzillament pel fet de ser una llengua europea. Per tant, només faltaria, no?, que les campanyes de comunicació que es fessin a Catalunya no es fessin defensant la legislació lingüística que tenim en aquest país.

En segon lloc, ha estat molt interessant quan vostè deia: «Han fet sobretot reflexions polítiques.» És a dir, estem parlant de la Unió Europea, estem parlant del seu pla de futur, i vostès fan sobretot valoracions polítiques, i jo penso que és significatiu. I en la mesura que la Unió Europea és un monstre, en el sentit de que és molt gran, doncs, tots els que també hi interвениu, que esdeveniuen peces petites d'aquesta maquinària, és important que també rebeu aquesta percepció de que hi ha una certa preocupació per aquestes qüestions més essencials, no?

Ho dic perquè probablement, sense menystenir l'economia ni el comerç europeus, aquella Europa que van imaginar Schuman i Monnet anava molt vinculada als principis democràtics essencials i al concepte de democràcia. I segurament, quan avui rellegim aquella idea d'Europa de Steiner, doncs, hi trobem a faltar algunes qüestions que vostè molt encertadament ens explicava, però que malauradament la Unió Europea ha anticipat. És a dir, quan hi ha hagut un acord de la Unió Europea amb Turquia per «gestionar» –ho deien així– les fronteres a la riba nord de la Mediterrània, en certa manera, i d'alguna manera algú haurà d'encetar aquest debat, podia ser que això anticipés posicions com les que ara diem: «Oh, vigilem, perquè

alguns d'aquests pensaments poden acabar tenint un pes específic en la nostra configuració de les institucions europees.»

Per tant, algunes lliçons haurà de treure la Unió Europea del que ha passat durant aquests anys. A nosaltres específicament ens dol –i, a més, així ho hem expressat alguna vegada, fins i tot en privat, i en públic, evidentment, també– que és curiós que Turquia té un diputat empresonat i que el tracti millor del que ho fa un país de la Unió Europea. Perquè, per exemple, no ha estat capaç de retirar-li el sou, que és una cosa que ja seria l'última frontera. Doncs això aquí està passant, en el cas de Puigdemont.

En tot cas, abans li comentava Steiner, hi feia referència. A mi hi ha una frase de Steiner, una cita, que m'agrada molt, que diu que a Europa vam aprendre, doncs, que un home podia al vespre llegir Rilke o llegir Goethe, o fins i tot podia interpretar Schumann, i que, en canvi, al matí podia anar a treballar tranquil·lament a Auschwitz, no? Aquesta és una lliçó que ens acosta a ara i és una lliçó que ens hem de fer a nosaltres mateixos, i no intentar donar lliçons de democràcia.

I, en tot cas, quan aquí s'ha parlat del president Puigdemont, parlant de populisme..., nosaltres estem oberts a rebre totes les lliçons de qui calgui, però no de qui el 2009 es va presentar precisament a les europees amb un partit d'extrema dreta com era Libertas i no amb qui ha blanquejat l'extrema dreta a Andalusia.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor De Dalmases. Ara sí, senyor Duch, si vol breument respondre, per concloure aquesta sessió... Gràcies.

El director general de Comunicació i portaveu del Parlament Europeu

Clar que sí, amb molt de gust. El tema de la participació de la gent jove és una mica el tema del futur de la mateixa Unió Europea. La Unió Europea no tindrà massa sentit si d'aquí a uns anys la gent se'n desconnecta o no hi veu el sentit, i sobretot si no hi veuen el sentit les persones que en aquest moment més o millor aprofiten els avantatges de ser ciutadans europeus, que són no tota la gent jove, però com a mínim una part de la gent jove.

Però, a més, aquest tema de la participació electoral és un tema d'importància des del punt de vista de la qualitat democràtica, perquè molts estudis diuen que si la primera o la segona vegada que pots votar, no votes, t'estàs creant la teva pròpia tendència. I, per tant, després acostumaràs a no votar. Si la primera vegada votes, la segona vegada votes..., després això ja entra, diguem-ne, dintre de la teva habitud democràtica, que és anar a votar. I, evidentment, anar a votar és un dels principis, diguem-ne, fonamentals del que és un sistema democràtic que funcioni bé.

Per tant, tota aquesta gent que tenen entre divuit i vint-i-cinc anys han de ser necessàriament un objectiu d'aquest tipus de campanya..., potser la paraula «campanya» té una connotació negativa, però d'aquest tipus d'accions, de comunicació, d'informació, d'alguna manera, de mobilització. No només perquè són eleccions europees, sinó perquè són eleccions. Perquè abans deia també –ja no sé si ho he dit aquesta tarda o ho he dit aquest matí– que hi ha països en els quals hi ha una part important de la població que ja no col·loca la democràcia com la primera prioritat, que té altres prioritats, i està disposada a reduir els seus drets democràtics o a reduir la qualitat de la seva democràcia a canvi d'altres coses: a canvi de protecció, a canvi d'un millor, diguem-ne, sistema de vida, etcètera. Bé, contra això, també s'hi lluita d'aquesta manera.

Però insisteixo en aquest tema, que si la Unió Europea s'hi juga molt, s'hi juga sobretot respecte a aquestes generacions, que són les que d'aquí a molts pocs anys seran les que hauran de decidir si tot això continua tenint sentit o no en té.

És clar que hi ha una distorsió entre el fet de que el Parlament Europeu pot escollir el president de la Comissió Europea però no pot escollir el col·legi de comis-

saris. Els comissaris els escullen els governs dels estats membres, cosa que vol dir –i uns n'estaran més contents i uns altres menys– que, sigui quin sigui el resultat de les eleccions europees, molt probablement la propera Comissió Europea serà la primera Comissió en la qual seuran comissaris contraris a la mateixa integració europea. Un, dos, tres, no ho sé, però està clar que hi ha governs, en aquest moment, europeus que quan hagin de nomenar el comissari o la comissària, doncs, nomenaran algú, diguem-ne, del seu caire ideològic, i, per tant, amb posicions sobre el tema europeu contràries a tot el que hem vist fins ara en el si de la mateixa Comissió.

Això pot provocar una gran crisi institucional, perquè aquests comissaris després sí que han d'anar al Parlament Europeu a passar el *hearing*, i si no passen el *hearing* el Parlament pot no aprovar la investidura global de la Comissió. És a dir, el Parlament no pot votar comissari per comissari, però el Parlament sí que investeix la Comissió, i si el Parlament no investeix la Comissió, no pot entrar en vigor. És a dir que, segons quins siguin aquests comissaris, o sobretot segons quines carteres es vulguin assignar a aquests comissaris, òbviament en funció de quina sigui la majoria en el Parlament Europeu, això podrà tenir lloc o això no podrà tenir lloc. Si en el Parlament Europeu hi ha una majoria similar a aquests comissaris, doncs, això passarà fàcilment; si la majoria és diferent, això pot quedar obstaculitzat per aquest sistema d'examen, de control i d'aprovació del col·legi de la Comissió.

Sobre Veneçuela, deixi'm que li digui que la Unió Europea sí que ha pres una posició comuna; el que passa és que la va prendre uns dies després del que alguns consideraven que l'havia de prendre. La política exterior de la Unió Europea no és una política europea, és una política de coordinació dels estats membres. I, per tant, una posició sobre Veneçuela no es pot anunciar fins que vint-i-vuit estats membres molt diferents no han arribat a les mateixes conclusions i han pactat un posicionament.

Insisteixo en el que deia abans: a vegades es demanen a la Unió Europea coses en les quals no se l'autoritza. És a dir, ningú li ha donat a la Unió Europea competència per decidir la posició de la mateixa Unió Europea sobre Veneçuela. La Comissió Europea, la Unió Europea o un consell establert per majoria probablement hi haguessin pogut arribar, potser a la mateixa decisió. Però aquesta decisió sobre Veneçuela l'endemà, òbviament, si es necessita la unanimitat de vint-i-vuit governs, doncs..., això pren més temps. Però hi ha una posició comuna, i he de dir que potser fa cinc anys o deu anys no hi hagués hagut una posició comuna.

És a dir que això va fent el seu camí, va fent la seva feina. Algunes vegades és desesperant, veure la lentitud amb què aquestes coses avancen, però, al final, per saber justament si anem cap endavant o cap endarrere hem de mirar una mica el que passava abans, comparar. I el que passava abans, diguem-ne, era molt més ineficax, o era molt menys, diguem-ne, eficaç del que és ara.

Jo he entès perfectament el que em deia sobre el tema del català. L'únic que he volgut precisar és el que jo ja sé, és a dir, que el català no es pot utilitzar en l'hemicicle del Parlament Europeu, perquè no és llengua oficial de la Unió Europea. Però la campanya, no només ara..., des de fa vint anys, perquè recordo molt bé com va començar tot això, entre altres coses, perquè era part de la meua feina. Fa vint anys ja es va començar, en un moment en què tot això no era, diguem-ne... –no sé com dir-ho–, tan visible, tota la feina del Parlament Europeu des del mateix moment que es va obrir l'oficina a Barcelona i fins i tot una mica abans es feia, doncs, com jo deia, amb normalitat. Vostè diu: «Només faltaria»; per això li dic «amb normalitat».

I, efectivament, no es tracta de donar lliçons de democràcia a ningú, es tracta de defensar-la. Això és la Unió Europea. Vostè parlava d'anticipar posicions. És que és una mica el que està passant. És a dir, quan diem: «Atenció, perquè aquestes forces anti-europees arribaran al Parlament Europeu», la meua constatació personal és, primer, ja

hi van arribar en el seu dia, fa molts anys que hi són, i ara la qüestió és saber si seran més o menys potents i organitzades que abans, però la diferència és que on ja sí que han arribat fa dos, tres, quatre anys és al Consell de Ministres, i aquest és el tema. És a dir, vostè ha parlat d'una sèrie de temes en els quals probablement un consell de la Unió Europea de fa deu anys hagués pres una decisió, un consell de la Unió Europea de fa cinc anys n'hagués pres una altra i un consell avui pren una altra decisió, diferent.

Per què? Doncs pel mateix, per com funcionen les polítiques nacionals. Els partits polítics es reesituen en funció de la situació política nacional i en funció dels seus propis, diguem-ne, mercats electorals. El polític és vostè i probablement, doncs, vostè ho sap millor que jo. Això és bo o dolent? Jo tinc la meua opinió personal, que vostè probablement imaginarà.

En tot cas, per això penso que efectivament també aquesta vegada aquestes eleccions europees són importants, perquè en una situació en la que la Comissió podria quedar, diguem-ne, tocada més o menys, o en un moment en què el Consell té moltes dificultats per decidir i a vegades el que decideix no és el que el senyor Schuman o el senyor Monnet haguessin proposat en el seu dia, doncs, és important que hi hagi un parlament europeu que continuï sent un motor d'aquesta integració europea, diguem-ne, tradicional o a l'antiga. Després, en moltes altres coses s'haurà de posar al dia, però al final els valors han de ser els de sempre i els principis han de ser els fundacionals, excepte que algú algun dia en trobi de millors, cosa que dubto.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Duch. Ara sí que donem per finalitzada..., com que en aquesta sessió es tractava només el punt de l'ordre del dia, la compareixença del senyor Duch, donaríem per finalitzada aquesta sessió, no sense abans tornar a donar les gràcies a la senyora Ferrer i al senyor Barrera per acompanyar el senyor Duch en aquesta sessió, i mostrar-los un altre cop més el nostre agraïment i la nostra invitació que segueixin, com han dit, aquesta col·laboració d'aquest Parlament, del Parlament de Catalunya, amb les institucions europees, que jo crec que a tots ens serveix i ens fa bona feina per poder seguir endavant.

Així que moltes gràcies i bona tarda.

La sessió s'aixeca a les sis de la tarda i cinc minuts.